

ΣΑΛΠΙΓΞ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

» Μὴ δὲς ἐτέρῳ τὴν δόξαν σου, μηδὲ τὰ
» συμφέροντά σου ἔθνη ἀλλοτρίῳ. »

Ἐκδίδεται ἀνά πᾶσαν τριακοστὴν πέμπτην. — Τιμὴ τῆς ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
διὰ τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατ' ἔτος δραχμᾶς — 14 ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΣ.
Διὰ τοὺς εἰς τὰς Ἐπαρχίας 16. — Διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους — 20.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ Η ΠΝΥΞ. (α)

*Προβλήματα παθολογίας, ἐφ' ὧν θεμελιούται ἡ ἀνάγρῳσις
τῆς κοινωρίας.*

Παθολογία, εἶναι ὄρος συνήθης παρὰ τοῖς ἰατροῖς, καὶ ἔχει βᾶσιν τὰ ἀξιώματα τῆς φυσικῆς νομοθεσίας — πραγματικὸν μέρος τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ καὶ ὁ ἐνδιάθετος λόγος, θεμελιούμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν ἀξιωματῶν τῆς διανοητικῆς παθολογίας.

Διὰ νὰ κρίνωμεν ὁμῶς λεπτομερέστερον περὶ τοῦ πάσχοντος ἢ ἀμνηχανοῦντος κοινωνικοῦ σώματος τοῦ ὁποίου τὰ παθολογικὰ συμπτώματα ἐξεικονίσασμεν ἐν πρὸς ἓν, εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον μας. — ἀνάγκη νὰ θεωρήσωμεν ἢ νὰ ἐξετάσωμεν αὐτὸ ὑπὸ τὰς διαφόρους αὐτοῦ φάσεις, τῶν αἰσθημάτων, τῶν στοργῶν καὶ τῆς πεῖρας. — Ἄλλ' ἦτον ἐπάναγκες νὰ ἔχωμεν ἔντεχνον θερμόμετρον ἠθικόν, φανεροῦν πάντας τοὺς βαθμοὺς τῆς εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας, καὶ συντεῖνον εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, ἢ συντελοῦν ὡς ἄλλη πυξίς ἢ μαγνητικὴ βελόνη τοῦ κοινωνικοῦ σκάφους καὶ τῶν κυβερνῶντων αὐτό. — πλὴν καίτοι ἀνέφικτος ὁ τῆς ἐντελείας οὗτος ὄρος, συμφέρει ὁμῶς νὰ ἀτενίζωμεν πρὸς αὐτόν. παρατηροῦντες προανακιμένους ὅτι ἡ ἀκρι-

θῆς αὐτῆ ἐξέτασις ἢ λεπτολογία τοῦ μάλλον καὶ ἦττον ἐν ταῖς ἡδοναῖς καὶ ὀδύναϊς τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, θέλει φανῆ ὡς ἐπιχειρήσεις, ἕως περιπτώλογος, εἰς τινὰς συκοφαντίας τοῦ καλάμου μας, οἵτινες θεωρήσαντες πάντοτε μὲ ὑποβελισκολύχνιον ὀφθαλμὸν τὴν ἐκδοσιν τῶν ἐκτάκτως ἐκδιδόμενων τεχνολογικῶν δοκιμιῶν μας, ἀπέδωκαν μὲ μέλαιναν ψῆφον τὴν σύνταξιν αὐτῶν εἰς ἄλλους καὶ τοῦτο χαρακτηρισμα ἰκανὸν τῆς καθ' ἡμῶν ἀντιπαθείας των, καὶ τῆς ὁποίας φέρουσιν οἱ λόγοι μας κατέναντι τῆς κακοβουλίας δαφνηστεφοῦς νίκης· οἵτινες καὶ μώμους προσάψαντες καθ' ἡμῶν ἢ προσαφθέντες οὗτοι κατὰ τοῦ χαρακτηῆρος αὐτῶν εἶπαν, ὅτι τὸ μεγαλεπήθολον ἐν τοῖς πράγμασιν ἀνῆκε μάλλον εἰς ἄλλους. — ὦ σὺ πανάγαθε σκιὰ τοῦ Θεοτόμππου μαρτύρησον ἢ ἀπάλλαξον τῆς ὑφισταμένης ἀνδρῶν Ἑλληνῶν θερσιτικῆς ἀδικίας·

Ἡμᾶς δ' ἀπαλλαχθέντας ἐν ἀγαθαῖς τύχαις,
ὀβελισκολυχνίου καὶ ξιφομαχαίρας πικρᾶς·

Καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν πολιτογράφων. . . .

ἐπαναλαμβάνω δὲ, ὅτι δὲν τρέμομεν θερσιτῶν . . . βολὰς, καὶ παρατηροῦμεν ὅτι μόνη ἡ μεγαλεπιβουλία ἀνδρῶν θερσιτῶν κηφνο-σαρδαναπαλούντων μὲ διπλὰς καὶ τριπλὰς θέσεις, λαμβανόντων τριπλοῦς καὶ ἀδροῦς μισθοῦς, ἢ χαρακτηριζομένη ἀνικανότης, ἢ ἀδιακρισία, ἢ αὐτοφιλαυτία, ἢ ἀτιμία, ἢ ἀσέβεια, καὶ ἢ ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῆς κοινωνίας ἐντελής ἀδιαφορία φρονεῖ ἢ ὑποκρίνεται λέγουσα τὰ ταιαῦτα καλακευομένη ἕως, νὰ διατηρήσῃ διὰ παντὸς τὸν κύριόν της ἐπὶ τριῶν καθεδρῶν· ὅστις καθὼ συμπλεκτῆς ἢ δολοπλόκος εἰς τὰς ὀμιλίαις του, κόλαξ αἰσχρὸς δὲν δύναται ὄχι μόνον νὰ φανῆ χρήσιμος εἰς τοὺς ὁμογενεῖς του, ἀλλ' οὔτε κἄν λόγον χρηστὸν νὰ εἴπῃ ὡς ἐκφράζεται ὁ Πίνδαρος,

Ἀδύνατον δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταῖον ἐν ἀγαθοῖς δόλιον ἀστὸν
Ὅμως μὲν σταίνων ποτὶ πάντας ἄγαν πάγχυ διαπλέκει·

ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, διατηρεῖται ἀργυροκολλημένος ἐπὶ ἀγαθῶ τῆς σακκούλας του, συνομοιούμενος μὲ τὰς ἀναιδεῖς ἐκείνας ὀρηστρίας, αἵτινες καθαπτόμεναι τῆς τιμῆς των ἐν ταῖς σκηναῖς φωνάζουσι τὸ,

Λίθοι μὲν οἶδε· βαλλέτω δ' εἰς τις θέλει·

ἢ μὲ τοὺς ὑποκρινομένους τὰ μεγάλα δράματα εὐφρεῖς ὑποκριτὰς τῶν ὁποίων ἂν ἀφαίρεση τις ἐξωτερικῶς τὸν ψευδοχρυσὸν ὅπου τοὺς στολίζει, ἔσθωθεν θέλει εὐρῆ ἐν σῶμα ἀξίας 7 ἢ 10 τὸ πολὺ νομισμάτων, — οὔτω λέγω, καὶ οἱ κομπορρημονοῦντες καὶ παρανομοῦντες ἐπὶ τῆς δεῖνα ἢ δεῖνα καθέδρας σεμνύονται τὰς ἀσέβηνους ἐκείνας ὀρηστρίας, ἢ τοὺς τοιούτους ὑποκριτὰς οἵτινες ἐκπίπτουν εἰς τὰ θεάτρα ἀξιογελάστως, — καὶ τῶν ὁποίων, ἐπαναλαμβάνω νὰ εἴπω ἂν ἐξαιρέση τις τὴν ἐξωτερικὴν ἐνδυμασίαν θέλει εὐροῦ ἐν σῶμα 300 ἢ 350 νομισμάτων, γυμνὸν νοῦ, λογικῶ καὶ σεμνοφροσύνης. — ἡμεῖς δὲ φρονούντες καὶ γράφοντες κατὰ πεποιθήσιν τάναντία, καὶ διατηρήσαντες πάντοτε τὸν βίον ἀνεπίληπτον δὲν ἀνεχόμεθα ν' ἀφήσωμεν ἀναποκρούστους οὔτε τὰς περὶ ἡμᾶς διατημπανιζομένας συκοφαντίας, οὔτε τῆς πατρίδος τὰ συμφέροντα ἀπρομάχητα καὶ ἀκαλλιέργητα, ὅσον δηλ. αἱ ἐλάχισταί μας δυνάμεις ὑπέικουσαι εἰς τὴν συνείδησιν βοηθοῦσι τὸν ζῆλόν μας.

Σπάρτην γὰρ ἂν θεῖμεν ἐγὼ τῇ μῆ πόλει
Οὐδ' ἂν χαυμένη πᾶν γε κειρίαν ἔχω.

Μᾶς ἐπαρατήρησαν δὲ τινὲς, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ καταδεχθῶμεν ν' ἀποκρούσωμεν εἰς βέλη ἀνθρώπου οὔτιδανοῦ, ἄφρονος καὶ βδελυροῦ,

Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλικδος οὔτιδανοῦ.
φθονοῦντος τὴν σπουδαίαν καὶ μετρίοφρονα τῆς ἰδιωτικῆς μας γωνίας ἡσυχίαν, ὅπου ἢ ὠφελοῦμεν ὅπως οὖν τὸ κοινὸν ἢ κἄν δὲν τὸ βλάπτωμεν ὡς ἐκεῖνος, πολλάκις

Καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήυρα.

Ἀλλὰ πολύτιμος μᾶς εἶναι ἢ ὡς ἔγγιστα ἐπιτυχία: πολύτιμος ἢ τῶν συνετοτέρων γνώμη ὅσοι ἀνέγων τὰ μικρά μας δοκίμια ἐξ ὧν ἐλάβομεν μυρίους ἐπαίνους, ἐλάβομεν καὶ ἐπιστολάς παρ' ἀνδρῶν οὔτε ὄναρ τὴν κολακείαν ἰδόντων· καὶ ὀνομαστὶ ἠθέλαμεν ἀναφέρει τὰς κρίσεις πολλῶν ἐλλογίμων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν, ἃν ἠθέλαμεν νὰ κάμωμεν ἐπίδειξιν ματαιότητος. — Ταύτας ἠηρεύοντες πάντοτε ἐν διανοήμασι καὶ ἐν λόγοις, καὶ ἐν πράξεσι ὡς Ἕλληνες σκοποῦμεν ὅπως ἀποθάνωμεν καλῆτερον ὑπὲρ τοῦ νόμου καὶ τῆς πατρίδος

Ἕλλησιν ἐστὶν νόμος, ἐς ἃν πᾶσι θάνατος . . .

παραιτούμενοι δὲ τὴν τοῦ πρώτου συγγνώμην κ' ἀπεκδεχόμενοι κατὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι τὴν τοῦ δευτέρου· οὔτε ἐδειλιώσαμεν οὔτε δειλιώμεν τοῦ νὰ προσβάλλωμεν διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν νόμων, τὴν ὑπερβάλλουσαν μοχθηρίαν καὶ κακῆθειαν τῶν προσβαλλόντων, καὶ καταχραστῶν τῆς Δημοσίου ἱεράς παρακαταθήκης. . . .

Καὶ ταῦτα πράττοντες ὡς Ἕλληνες, ὑβρίσθημεν μὲν πολυλάκις, καὶ πολλὰ πρὸς τούτοις ὑπέστημεν θεοστρυγῶς φρικώδη ἀδικήματα, Μοναρχοῦντος τοῦ . . . τὰ ὅποια ἡ γενναιότης ἡμῶν καὶ ὄχι τις ἄλλος λόγος· παρέλειψε καὶ θέλει παραλείψει διὰ παντός.

Οὐκ ἀλέγω ὡσεὶ με . . . βάλαι ἢ παῖς ἄφρον

Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάκτιδος οὐτιδανῶ.

Ἐντεῦθεν, ἐπειδὴ τὸ προκείμενον δὲν εἶναι ἀντικείμενον τοῦ κοινωνικοῦ μας σταδίου, ἀφίνομεν νὰ λέγῃ πᾶς τις ὅπως φρονῆ ἑλευθέρως ἵνα μὴ ἐκπέσωμεν ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν θεωρίαν τῆς κοινωνικῆς ἐπιστήμης τε καὶ τέχνης, εἰς τὸν ὅποιον ζητοῦν οἱ ἐπαχθεῖς συκοφάνται τοῦ καλάμου μας νὰ μᾶς κατασπάσωσι ἀηδῆ εἰς καὶ δυσώδη ἀγῶνα.

Ἐν ἀμίλλαις πονηραῖς, — ἀθλιότερος ὁ Νικῆσας.

Ἀνακεφαλαιοῦντες ὅθεν τὸν λόγον ἐξετάζομεν τὰς διαθέσεις ἐν γένει τῶν πολιτικῶν Ἱεραρχῶν πρὸς ἑαυτὰς πρὸς τὸν Μονάρχη, καὶ αὐτοῦ πρὸς τοὺς Μοναρχομένους, τὴν Θρησκείαν, τὰ Δικαστήρια, τὸν Νόμον, τὴν Παιδείαν, τὰς Γραμματείας, τὰς Επιστήμας καὶ τέχνας, τὴν ἐξωτερικὴν διπλωματίαν ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ἀπόσας τὰς συνεπείας αὐτῶν. Θέτοντες ὡς ὄρον τοῦ καλοῦ ἢ ἀναβρώτικοῦ μέσου τὸ ἀντιπροσωπικὸν σύστημα, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀνυψώθη ἡ Εὐρώπη εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης καὶ διέλαμψε ἐν αὐτῇ ὁ ἱερός σπινθὴρ τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας. — ὄρον δὲ τοῦ κακοῦ ἢ ροσικοῦ μέσου, τὸ λεγόμενον κατὰ φαντασίαν Νομοτελεστικὸν σύστημα, κατὰ πράξιν δὲ, αὐτογνωμικὸν καὶ αὐθαίρετον, — καὶ παρατηροῦντες ὅτι διὰ τὸ ἀναλάβῃ τὸ κοινωνικὸν τοῦτο σῶμα ἐκ τῆς πασχούσης ὑγείας του καὶ προαχθῆ εἰς τὸν πρὸς ὃν τὸ πύλόγησεν ἡ φύσις κοινωνικὸν ὄρον τῆς μονιμότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἀπαιτεῖται προηγουμένως νὰ καταργηθῇ ῥιζικῶς τὸ αὐτογνωμικὸν σύστημα, λαβὼν ὄρον Νομοτελεστικόν, τὸ ὅποιον δυστυχῶς πως βασιλεύει σήμερον, — ἀντ' αὐτοῦ δὲ, νὰ καθυδριθῇ τὸ ἀντιπροσωπικόν, τούτέστιν ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΚΗ.

Διὰ τὸ ἀποκαταστήσωμεν ὅθεν, εὐκρινεστέραν τὴν τάσιν τῶν ἀντιστοιχούντων τούτων ἀρχῶν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, καὶ μάλιστα τὴν διαφωνίαν τῆς πρώτης ἐν ἑαυτῇ, ἐκθέτομεν ἐν συνόψει τὰς σχέσεις τῆς μιᾶς πρὸς τὴν ἄλλην, τούτέστιν τὰς λαοσσώους ἀρχὰς τῆς μιᾶς, καὶ τὰς ὑλεθρίους συνεπείας τῆς ἄλλης καταχρασθείσης τὴν ἐπωνυμίαν ἀρχῆς Νομοτελεστικῆς.

ΝΟΜΟΤΕΛΕΣΤΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ.

Τὸ Νομοτελεστικὸν σύστημα, ὑπάρχει εἰς τὰς πολιτείας ἐκείνας ὅσαι διοργανώνουν αὐτὰς συνταγματικῶς — καὶ, πρῶτον συντάττεται ὁ Συνταγματικὸς νόμος ὅστις θεωρεῖ τὸ ἄτομον τοῦ Μονάρχου ἱερὸν καὶ ἀπαραβίαστον, (οὐχὶ ὅμως καὶ ἀθάρτετον) τοὺς δὲ ὑπουργοὺς καὶ λοιποὺς ὑπηρετάς ὑπευθύνους διὰ τὰς πράξεις των, — δεύτερον, κανονίζει τὸ σχῆμα τῆς Κυβερνήσεως, καὶ μετὰ ταῦτα συστήνεται τὸ *Νομοτελεστικόν*.

Ἄλλ' εἰς τὸ ὅποιον προτιθέμεθα νὰ περιγράψωμεν κοινωνικὸν σῶμα, τί βλέπομεν; — Σύστησιν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν νόθευμα ἢ νόσημα τοῦ τελευταίου ἐξ ἰδίας θελήσεως ἢ ἀντιπαθείας τῶν ἱερωτελεστῶν αὐτοῦ, δηλ. ἐπίπλαστον ἐπωνυμίαν τοῦ Αὐτογνωμικοῦ εἰς Νομοτελεστικόν, καὶ τοῦτο διαθεβαιοῦσι τὰ πράγματα καθ' ἑαυτὰ, καθότι οὔτε ὀργάνωσις ἰδιαίτερα ὑπάρχει, οὔτε ἰδιαίτερον σχῆμα τῆς Κυβερνήσεως, οὔτε ὁ ὑπουργὸς ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του, οὔτε, οὔτε τίποτε σχεδὸν τῶν ὅσον ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος — ἄρα ἡ τοιαύτη ἀρχὴ εἶναι αὐτόγνωμος, καὶ ὡς τοιαύτη καλεῖται ἀθάρτετος καὶ ἀδίκως ματαιοπονοῦσι οἱ κυβερνῶντες ν' ἀποδείξωσι τὴν εὐνομίαν των καὶ τὴν ἠθικὴν διαγωγὴν των, — διότι ἡμεῖς εἴμεθα πεπεισμένοι εἰς τάναντία.

Τὰ πράγματα λόγων οὐ χρῆζουσιν, ἢ
ἢ πείρα παρὰ ποδας ἵσταται.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ !

Ἡ λέξις συμπέρασμα σημαίνει ἐνταῦθα, ἀνεξάντλητον πηγὴν ἀληθείας ὡς πρὸς τὰ πράγματα τὰ ὅποια ἐξ εἰκονίζομεν, καὶ τούτων χάριν θέλομεν ἐρευνήσαι ἂν ἡ νομοτελε-

στικὴ ἐξουσία, μετεβλήθη ἐξ ἰδιαίτερας θελήσεως ἢ ἀντιπαθείας τῶν πολιτικῶν ἱεραρχῶν, ἢ καθιέρωσεν αὐτὴν ἢ αὐτόγνωμος θέλησις, ἀλλ' ἂν μὲν τὸ πρῶτον τὸ ὅποῖον δυσάζομεν νὰ πιστεύσωμεν, οἱ κύριοι Σύμβουλοι ἐκπίπτουν καθ' ἑαυτῶν τῆς ὁποίας κατέχουσι ὑψηλῆς περιωπῆς, ἂν δὲ τὸ δεύτερον τὸ ὅποῖον καὶ πιθανώτερον εἰς ἡμᾶς φαίνεται, . . . διότι, πολλάκις ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον Πολιτικὸν θέατρον ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα. » *Τὸ αὐτόγνωμον μόνον, τὸ αὐτόγνωμον θέλω καὶ ἐγὼ καὶ δύο ἢ τρεῖς φίλοι μου ἐνεργοῦντες διὰ τὸ συμφέρον τῆς ἐξουσίας ἡμῶν αὐτῶν ἐναρτίον τοῦ ἠθικοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ἀσφαλείας 80,000 χιλ. ψυχῶν, μ' ὄλις ἐλευθερωθέντων.* » — Ναι δικαίως ἔπιθυμοὺς καὶ θέλεις τὸ αὐτόγνωμον Κύριε σύμβουλε, διότι αὐτὸ σὲ κάμνει νὰ περιδιαβάξῃς ἔφιππος· αὐτὸ ἐφ' ἀμάξης ἱππηλατούσης, καὶ νὰ συχν' ἀνοίγο-κλείῃς τὰ θυρίδια τῆς ἀμάξης· αὐτὸ σὲ δίδει τὰ ἐπτακόσια νομίσματα κατὰ μῆνα καὶ ἐκσαρδαναπαλιζέσαι τὰ ὅποια οὔτε κατ' ὄναρ ἴδες ποτέ· — αὐτὸ σὲ ὑπόσχεται ὅτι τὸ ὑπουργημά σου εἶναι ἀμετάπτωτον· αὐτὸ ἀφαιρεῖ τὰ σιτηρέσια τῶν στρατιωτικῶν, καὶ ζητεῖ ν' ἀμαυρώσῃ τὴν ὁποίαν ἐκτήσαντο διὰ τοῦ αἵματός των στρατιωτικὴν δόξαν, μεταθέτων αὐτοὺς ὡς ἀνδράποδα ἀπὸ τὸν ἓνα τόπον εἰς τὸν ἄλλον· — αὐτὸ σὲ καθιστᾷ σύμβουλον καὶ οὐχὶ ἡ ἰκανότης σου ἢ αἱ ἀξιώσεις σου, διότι αὐταὶ δὲν δύνανται ποτέ ν' ἀντιστοιχῶνται μετὰ τοῦ δεῖνος καὶ δεῖνος ὅστις λοιμώττει σήμερον, ἐνῶ σὺ δὲν ἠδύνασο ἄλλοτε, νὰ ἐξομοιωθῇς μὲ αὐτὸν οὔτε εἰς τὰ περισσεύματα τῆς τραπέζης του, καὶ τὸν ὅποῖον ἀπαντῶν σήμερον χαιρετᾷς μὲ μειδίασμα εἰρωνικόν· αὐτὸ σὲ περιτειλίγει ἢ σὲ σαθβανώνει μὲ μανδύαν Θεριστικόν, ὥστε ἀπὸ τὰ πολλὰ περιτειλίγματα μ' ὄλις κύπτεις μ' ὄλις πνέεις, καὶ μ' ὄλις ἀνοίγεις τὰς σια-

γώνας σου διὰ τὴν ὀμίλησιν· αὐτὸ σὲ κρατῆ φυλακισμένον εἰς παλάτια μεγαλοπρεπῆ ἐκ τῶν ὁποίων μ' ὄλις δύνασαι νὰ ἐξέρχῃσαι τὴν 29 τοῦ μηνός. . . . αὐτὸ πολλάκις διὰ νὰ δικαιολογήσῃς τὰ μητροκτονικά σου ἢ μητροβορικά σου ἐγκλήματα σὲ ὑποχρεοῖ νὰ λέγῃς: » οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα, διότι ἐγὼ δὲν θέλω ἢ δὲν μὲ συμφέρει νὰ ἔχωσιν ἄλλως πως· — διότι τοῦτο ἀπαιτοῦσι τὰ συμφέροντά μου, αἱ προλήψεις μου, ἡ ὑπερφανεία μου, καὶ διότι ἐγὼ ἐγεννήθην ἀπὸ γορεῖς εὐγενεῖς, καὶ εἶμαι εὐγενής.» ὦ ἀνόητε! εἰπέ ἂν δύνασαι ν' ἀρνηθῆς ὅτι ἡ καταγωγὴ σου δὲν ἄρχεται ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐᾶν, ἀνθρώπους μὴ εὐγενεῖς! εἰπέ ὅτι ὁ θεὸς διήρесе τοὺς ἀνθρώπους, εἰς εὐγενεῖς, καὶ ἀγενεῖς, εἰς πολίτας δούλους καὶ ἐλευθέρους. — εἰπέ προσέτι ἂν, ἡ φύσις πλάττη οἰκογενείας ὠραίων πολιτῶν, ἢ οἰκογενείας εὐφυῶν, ἢ οἰκογενείας ἀνδρείων, καὶ ἂν δὲν σπεῖρη καθ' ὅλας τὰς τάξεις τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν δειλοψυχίαν, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀδυναμίαν, τὸν νοῦν καὶ τὴν ἀνοησίαν, τὴν ὠραϊότητα καὶ τὴν ἀσχημίαν. — ἐπιφυλακτομένης μάλιστα τῆς εὐγενείας, εὐρίσκομεν εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ὄσοι ὀνομάζονται ἀφ' ἑαυτῶν εὐγενεῖς (καὶ τοῦτο ἤμπορεῖ νὰ τὸ παρατηρήσῃ τις εἰς τὰς Φαναριωτικὰς) πλείοτερα ἐξαμβλώματα, ἢτοι παιδία χωλὰ, πηρὰ τὰς χεῖρας, κυρτὰ, ἄσχημα, ῥαχητικά, πιθηκόμορφα, τραβλύγλωσσα, παρὰ εἰς τοὺς ἀγενεῖς. — ναι τὸ αὐτογνώμον σὲ συγχωρεῖ Κύριε σύμβουλε! νὰ ψηφίζῃς καὶ νὰ καταψηφίζῃς ἄρθρα ἀπατηλὰ καὶ φθοροποιὰ ὡς πρὸς τὸ κράτος τὸ ὁποῖον κατὰ δυστυχίαν ἡγεμονεύεις, —

ψηφισματοπόλης εἰμὶ καὶ νόμους νέους

ἦνω δεῦρο παρ' ἡμᾶς πωλήσω

αὐτὸ νὰ κατασπαταλᾷ τὸν δημόσιον πλοῦτον νὰ διανεμήσῃς

τὰς ἐθνικὰς γαίας νὰ φορολογῆς καὶ νὰ χαρατρίζῃς τοὺς λαοὺς φόρους κ' ἐράνους ὑπερόγκους ἄνευ νοῦ, ἢ σκοποῦ ἢ βελτιώσεως οὐδεμιᾶς, καὶ νὰ πίπτῃς ἀπὸ τὴν διαφθορὰν εἰς τὴν ἀτιμίαν, ἢ ἀπὸ τὴν χαρῦβδιον εἰς τὴν σκύλλαν! Ναι τὸ τὸ αὐτόγνωμον! ἀλλ' οἱ καρποὶ τοῦ δένδρου τούτου, ἦτοι τῆς ἀνομίας, τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς διαφθορᾶς εἶναι χάλκινοι, καὶ πίπτουν ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς τοῦ κλάδου, καὶ συνθλῶσιν ὅλα τὰ διαδήματα, καὶ τάχιον ἢ βράδιον κατασυντρίβουν καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄφρονος ἐκείνου φυτουργοῦ. . . ὅστις ἐφύτευσε τὸ θανατηφόρον τοῦτο δένδρον. . . .

Ναι, εἰς ἓναν λόγον τὸ αὐτόγνωμον, ἀλλ' ἡ ἄλυσις αὕτη συνέχει ὅλα τὰ καταστρεπτικά καὶ λυσιπώδη τοῦ ἀντιπολιτισμοῦ στοιχεῖα, ἦτοι, τὴν ἐπανάστασιν, τὴν τὸν ἐμπρησμόν καὶ τῆς ὁποίας ὁ τελευταῖος κρῖκος συνέχεται μὲ τὰς πύλας τοῦ ἄδου. . . .

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἡ ἀρχὴ αὕτη εἶναι μάχιρα δίστομος ἢτις ἀφ' ἐνός κατασπαράττει τὸν λαόν, ἀφ' ἑτέρου τὴν Κυβέρνησιν ἢ ὁποῖα ἀφιερωθεῖσα ἢ ἐμπιστευθεῖσα εἰς κτηνώδεις χεῖρας, κινδυνεύει νὰ βαρβαρωθῇ ἢ νὰ παραλύσῃ, ἀνθρώπους καὶ κτήνη σώσεις Κύριε! Ναι ἡ ἀρχὴ αὕτη διὰ νὰ σώσῃ ἐκυτὴν καὶ οὐχὶ τὸν λαόν τὸν ὁποῖον Ἡγεμονεύει ἢ μᾶλλον διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὰ μητροκτονικά της ἐγκλήματα, προσφεύγει εἰς ἀδικαιολογήτους προφάσεις. — καὶ ποτὲ μὲν, παριστάνει τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν τῶν Ἐθνοκρατόρων ὡς κινδυνεύουσαν δῆθεν ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς τῶν Ἐθνατόμων. — περιορίζει τὸν κηρυκτὸν ἢ γραπτὸν λόγον, ὡς δυνάμενον δῆθεν ν' ἀναστήσῃ τοὺς λαοὺς, ἐπικαλεῖται νὰ μὲν περιφρουρημένη ἢ μᾶλλον κατακαρφωμένη ἀπὸ βαγρωνέτας ξενικὰς καὶ τοῦτο προδοσία τῶν καθηκόντων της! ἀνέχεται τὴν ἐξοστράκισιν ἐπισήμων ἀνδρῶν, καὶ τοῦτο ἀθέτησις εἰς τὰ

καθήκοντά της! παραβλέπει τὴν κατασπατάλησιν δανείων, φόρων, ἐράνων ἄνευ λογαριασμοῦ τινος, καὶ ὑποτάσσεται ὡς κτήνος εἰς τὴν ἐξουθένωσιν καὶ τὴν πονηρίαν ἀγρίας πολιτικῆς. — ποτὲ δὲ γινομένη βλαβερώτατος ὑπηρετῆς, καὶ σύμβουλος παγκράτιστος προσπῖνῃ ὅλως τὰ δημόσια συμφέροντα χάριν τοῦ συμφέροντος ἑαυτῆς, καὶ ἄτολμος τὴν ψυχὴν καὶ τὴν λαλιὰν ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ ἀληθοῦς, θαρσύτατος δὲ σύμμαχος εἰς τάναντία οὔτε Θεὸν φοβουμένη, οὔτε τὴν ὁμοφυῆ κοινωνίαν αἰδουμένη, οὔτε ψυχῆς ἀθανασίαν πιστεύουσα, οὔτε δίκην δευτέραν καὶ τελειὰν ἀπεκδεχομένη, οὔτε νέμεσιν ἱστορίας, διατείνεται, θαρσυστομούσα ἢ ἀποδείξει τὴν τύχην τῶν Ἐθνατόμων, ὡς ἰδιοκτησίαν ἀναφαίρετον ἀτόμου τινος, καὶ, ὅτι πᾶσα ἔρευνα τῶν ἔθνατόμων, ἦναι ἀνταρσία, ἀποστασία καὶ καθοσιώσεως ἔγκλημα! . . . ὥστε ἡ ὑπηρεσία τῶν δημοσίων τούτων λειτουργῶν, ἃς μᾶς συγχωρηθῆ νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι δὲν εἶναι τέχνη τοῦ κυβερνᾶν, ἀλλὰ τέχνη τοῦ μεταβάλλειν τὴν εὐνομίαν εἰς ἀνομίαν συστηματικὴν· ὁ διαγραπτὸς λόγος εἰς τὴν συνείδησιν παντὸς ἐκάστου ἐλευθέρου ἀνδρὸς μᾶς διδάσκει, ὅτι ἡ τύχην ἐνὸς ἔθνους δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς πατρῷον κτῆμα οὐδενός, οὔτε δύναται ὁ Ἡγεμὼν ἢ Βασιλεὺς νὰ κάμῃ χρῆσιν ἢ κατάρχησιν ὡς πρὸς τὰ ἄτομα ἐξ ὧν σύγκειται τὸ ἔθνος, οὔτε ὡς πρὸς τὰς περιουσίας εἰς τὰς ὁποίας συνίσταται ὁ πλοῦτος αὐτοῦ· καὶ πᾶσα ἐπέμβασις ἦναι κατάρχησις τῆς ἐξουσίας ῥυπαρὰ, ἢ βία τυραννικὴ. — καὶ ἂν ἐξ ὑποθέσεως ἡ κοινωνία ἐμπιστευθεῖσα χωρὶς ῥητὴν ἐπιφύλαξιν εἰς ἓνα μονάρχην καὶ εἰς τοὺς κληρονομίους του τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν, δὲν ἀπηλλωτριώσεν τὴν φροντίδα τῆς σωτηρίας της, καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ κυβερνᾶν ἑαυτῆ, — ἀλλὰ μάλιστα ὁ Ἡγεμὼν δύναται φυσικότερον νὰ θεωρηθῆ ὡς κτῆμα ἢ ἰδιοκτησία ἀναφαίρετος τοῦ κυριάρχου λαοῦ!

Περίφημοι Συγγραφεῖς ἐκ τε τῶν ἡμετέρων καὶ ξένων ἀνέπτυξαν σοφῶς τὴν ἀρχὴν ταύτην κ' ἔθεντο τὸ συμφέρον τῶν ἔθνων, συμφέρον τοῦ λαοῦ, καὶ οὐχὶ τοῦ Μονάρχου, τὸ ὅποιον ἐν ἔθνος ἀρτιγενὲς ἔπρεπε νὰ δεχθῆ καθ' ὀλοκληρίαν καὶ οὐχὶ νὰ μηδενίσῃ ἢ νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἀρχὴν Μοναρχικὴν αὐθαίρετον, — ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ λέγω ὡς οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι ὅτι ἡ ῥηθεῖσα ἀρχὴ ἐκτείνεται ἕως ἐκεῖ ἔνθα περατοῦται ἢ δικαιοσύνη, διότι κάθε δίκαιον εἶναι θεμελιωμένον ἐπάνω εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄνευ δικαιοσύνης, οὐδὲ ἀρετῆ χωρὶς ἐπιεικείας. . . .

Καὶ ταῦτα περὶ τῶν πολιτικῶν ἱεραρχῶν, καὶ τοῦ κοινωνικοῦ μᾶς σώματος· ἃς μεταβῶμεν ἤδη εἰς τὴν πολιτικὴν θεωρίαν τῶν Ἡγεμονικῶν χαρακτήρων.

ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ, ΕΦΑΡΜΟΖΟΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ.

Ἄν ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν στοχασμῶν του ὁ ἠθικὸς ἄνθρωπος στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὴν ἠθικὴν πολιτικὴν ἱεροτελεσίαν τῆς ὁποίας περιγράφομεν κοινωνίας, καὶ κυττάξῃ τοὺς ἱεροφάντας αὐτῆς· ἀπὸ τὸν πρῶτον ἕως τὸν ἔσχατον, — ἄλλο δὲν ἀνακαλύπτει παρά πλάσματα ἐξηχρεωμένα, ἀπὸ τὴν δουλείαν, τὴν χαμέρπειαν, τὴν κολακειάν, τὴν οἴησιν καὶ τὴν αὐτοφωλαυτίαν! ἢ κατὰ τὴν Ἀθηναῖν ἀπὸ τὴν ἀρχολυπαρώτητα καὶ τὴν πολυπροσωπίαν (α).

(α) Ὅταν ἴδῃς τινα ὑποπεπτωκότα ἐτέρῳ, καὶ κολακούμεντα παρὰ τὸ φαινόμενον αὐτῷ, — λέγε ταῦτον θαρρῶν μὴ εἶναι ἐλεύθερον· καὶ μὴ μόνον, ἂν δειπναρίου ἔνεκα αὐτὸ ποιῆ, ἀλλὰ καὶ ἐπαρχίας ἔνεκα, καὶ ὑπατείας· ἀλλ' ἐκείνους μὲν μικροδούλους λέγε, τοὺς μικρῶν τιμῶν ἔνεκα ταῦτα ποιοῦντας· τοὺς δ', ὡς εἰσὶν ἄξιοι, ΜΕΓΑΛΟΔΟΥΛΟΥΣ. (Διατρ. Δ'. Γ. 57.)

Ἀλλὰ διὰ νὰ δυναθῇ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ ἐξηγήσῃ τὸν ἔσχατον βαθμὸν τῆς ἀχρειότητος τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὴν παντελῆ λησμονησίαν πάσης Ἡγεμονικῆς ἠθικῆς, ἀνάγκη, ν' ἄγῃ καὶ νὰ φέρῃ τελείαν σχολὴν, καὶ νὰ ἔχῃ ἕξιν περὶ τὰ πράγματα καὶ μέσα ικανά. — δεῖ δὴ γρημῶτων καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι τῶν δεόντων· ἐκηλάθησε μεθ' ὅλης τῆς πατριωτικῆς καὶ εὐσεβιάστου φωνῆς, ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν βῆμα τῆς ΠΝΥΚΟΣ, ὁ κύκνος τῆς ἐλευθερίας ὁ Δημοσθένης ἔμπροσθεν ἀφιλοτίμου ἀκροατηρίου· αὐτὸ τοῦτο ἀνακηλαδεῖ καὶ σήμερον ἡ διαδεχθεῖσα τὸν ῥήτορα ἢ τοὺς ῥήτορας τῆς Πνυκὸς Δημοσιότης καὶ τότε, δὴ τότε τέλος πάντων νὰ δυναθῇ ἡ δημοσιότης νὰ φέρῃ ἂν ὅχι τὸ αἴσιον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τὰ πράγματα τοῦλάχιστον νὰ προφυλάξῃ τὴν πολιτείαν τῶν προΐσταμένων ἐχθρικῶν παγίδων·

Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος,
πάντοτε πορφυρέσει περιζώστρυσιν ἑλιατάν.

Πλὴν κατὰ δυστυχίαν ἡ αἴσθησις τοῦ καλοῦ ἐξέλειπεν ἀπὸ τὰς καρδίας πάντων, ὥστε ἐπιθυμοῦν νὰ ὑπηρετοῦνται χωρὶς νὰ ἀνταμοίβωσι, νὰ ἀναγινώσκουν καὶ νὰ κατέχουν τὰ συγγράμματα καὶ τὰς ἐφημερίδας χωρὶς νὰ πληρώνουσι τὰ δι' αὐτὰ κανονισθέντα τυπωτικὰ ἔξοδα, —

ὦν ὑπὸ τῆς φειδωλίας
ἐπεκείρατ', οὐδείς πώποτ', οὐδ' ἠλείψατο
οὐδ' ἐς βαλανεῖον ἔλθε λουσόμενος.

Καὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἠθικὴ αὕτη διαστροφή ἢ διαφθορὰ εἶναι ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁμοιάζουσα τὴν φυσικὴν ἀσχημίαν, ἥτις προξενεῖ κατὰ πρώτην προσβολὴν δυσαρέσκειαν καὶ ἀποστροφήν, ἕως καὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες δὲν ἔχουσιν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ, — ἀλλ' ὅσον βλέπει τις, λέγει ὁ Ζουή, φρικτὰ

καὶ ἄσχημα ἀντικείμενα, τόσον συνηθίζει κατ' ὀλίγον ὀλίγον καὶ τέλος πάντων προσοικειοῦται καὶ μ' αὐτὰ τὰ τέρατα, τὴν δὲ γνώμην ταύτην τοῦ Ζουή, ἐνισχύει ἔτι μᾶλλον ὁ Μορτεταίνιου λέγων » ὅτι ἡ συνήθεια νικᾷ τὴν πλείον δυνατήν, καὶ πλείον φυσικὴν ἀντιπάθειαν » — ἄρα ἡ ἀντιπάθεια τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς ἀδικίας, τῆς διαφθορᾶς, τῆς θρησκευτικῆς του ἐπιβουλῆς, τῶν θεοστυγῶν φόρων, τῶν Ἀσιατικῶν ἐξοριῶν, τῶν αὐθαιρέτων φυλακίσεων, τῶν φόνων τῆς ἐξουσίας, τῶν ὕβρεων καὶ μαστιγώσεων, πρέπει νὰ εἴπῃται ὅτι ἐξέπνευσεν ἡ ἐκνικήθη ἀπὸ τὴν συνήθειαν; ἢ ὅτι ἀπεχαινώθη ἀπὸ τὴν πνεύσαν καὶ παχυλὴν ἀμάθειαν τὴν ὁποῖαν ἔδεικτο ὡς ἐλατῆριον μέσον αἱ Κυβερνήσεις, καθὼς καὶ ἐκείνην τῆς θρησκοκτονίας καὶ τῆς διαιρέσεως (α), διὰ νὰ κατακερματίζουσιν τοὺς λαοὺς καὶ νὰ καταπνίγουν καὶ εὐνομίαν καὶ ἀρετὴν, καὶ δικαιοσύνην, καὶ δικαιώματα, καὶ εὐνη ὀλόκληρα. — καθὼς τοῦτο βλέπομεν π. χ. καὶ ἀπὸ ἄλλας ἀνθρωποδόρους Ἡγεμονικὰς πράξεις, καὶ ὁ λαὸς καταθλωθεὶς ἢ μᾶλλον κατατυφλωθεὶς ἀπὸ τὴν αἰσχροὴν συνήθειαν ἢ τὴν αἰσχροτέραν μαλθακότητα καὶ ἐκθῆλυσιν (β) προσπίνει ἄνευ ἀντιρρήσεως οὐδεμιᾶς, ὅσα ἄδικα, αὐθαίρετα, ἀποτρόπαια τῶ παρουσιασθῶσι. — ὁ λαὸς, λέγω, τυφλὸς ἀπὸ τὴν συνήθειαν δέχεται μὲ σέβας, ὑπόκλισιν καὶ προθυμίαν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ τὸν ἐθνικὸν φονέα καταβαπτισμένον εἰς βεῖθρα ἀθῶν αἱμάτων, καὶ τὸν τιμᾶ καὶ τὸν στεφανώνει, καὶ τὸν ὑψώνει μέχρι βωμοῦ . . . ! τὸν δὲ ἰδιώτην φονέα φρίσσω

(α) Ἄνευ ὁμοιότητος οὐτ' ἂν πόλις εὖ πολιτευθεῖν, οὔτε οἶκος καλῶς οἰκηθεῖν. (Ξενοφών).

(β) Τῶν σωμάτων θηλυνομένων καὶ, αἱ ψυχαὶ πολὺ ἀρρωστότεραι γίνονται (Κυρ. Παιδ.).

ἀποθεῖται ἢ ἀποβάλλει· τί εἶναι τοῦτο παρά συνήθεια, καὶ συνήθεια αἰσχρά; ὦ! ὅταν βλέπω ἢ συλλογοῦμαι τὴν ἀφιλοτιμίαν τοιοῦτου λαοῦ ἐκπλήττεται ἡ φαντασία μου! καὶ ὠροῦνται αἱ τρίχαις μου. . . ἢ διὰ τί λαεὶ, ἤλιθιε λαεὶ! ὁ σταίνων παγίδας πολίτης καὶ ἐνεδρεύων διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὸν εἰλικρινῆ καὶ εὐήθη πολίτην ἐκπίπτει ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἀληθινῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ὁμοίων του! — καὶ ὁ πολιτικὸς ἄνθρωπος ἡ ἡγεμὼν, ὁ ἐπιβουλευόμενος ἐμμέσως τε καὶ ἀμέσως θρησκείαν ὑπὲρ τῆς συστάσεως τῆς ὁποίας ἔβρευσε παταμηδὸν τὸ κοσμοσωτήριον αἷμα, καὶ τὴν οἰκουμένην διεπαιάνισαν κόποι καὶ μόχθοι ἀποστόλων, καὶ μυρία στρεβλώσεις ματτύρων, καὶ κήρυγμα πατέρων αἰώνιον! ὦ τὴν στιγμὴν ταύτην ὠροῦνται αἱ τρίχαις μου! . . . διατι ὁ ἀφαιρῶν τὴν ιδιοκτησίαν τοῦ ἄλλου δυνάμει τῆς ὁποίας ἠνοίχθησαν τόσοι χιλιάδες τάφοι! ὦ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκπλήττεται ἡ φαντασία μου. . . διατι ὁ ἀρπάζων τὴν γυναῖκα καὶ τὸ κοράσιον τοῦ τυχόντος, ὁ φέρων εἰς τὴν δεξιὰν τὸ ὄργανον τοῦ σκότους τὴν μάχαιραν διὰ νὰ θανατώῃ τὸν παρὰ τοῦ θεοῦ πλασθέντα ἄνθρωπον ἢ αὐτὸν τὸν θεόν.

Ἔμεῖς θεοὶ ἐστέ καὶ υἱοὶ ὑψίστου πάντες!

διατι ὁ καταργῶν νόμους τοὺς ὁποίους ἐθεοφόρησε θεοφιλῆς λατρεία, — ὁ κατασπαταλῶν δάνεια, φόρους, ἐλεημοσύνας, καὶ γαῖας, ὁ, ὁ, ὁ, καὶ ὁ τόσα. . . Ὁ! — Διατι ἀνακεφαλαιώνω νὰ εἶπω ὁ ζήσας ἕλην του τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἀπισίαν, εἰς τὸν δόλον καὶ εἰς τὸ ψεῦδος! περιπατεῖ ἀγερώχως ὑπὸ πάντων προσκυνούμενος ὡς ἅγιος. — ἐν ᾧ δὲν εἶναι παρὰ καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ἡ ζῶν λογικόν, διὰ νὰ μὴν ἀδικήσωμεν τὴν φύσιν καὶ τὸν εἰπωμεν ἄλλογον! διατι λέγω ἀπολαύει τιμὴν καὶ ὑπόληψιν; — ὅλα ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν εἶναι

παρὰ συνήθεια ἥτις ὅσα μεταβάλλεται μὲ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων τοσούτω διαφέρει ἐπὶ κακῶ.

Ἐντεῦθεν, δὲν λέγομεν διὰ τοὺς βασιλεῖς ὅλου τοῦ κόσμου, διότι ἤθελε μᾶς μεμφθῆ ἡ ἱστορία καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἂν, ἡθέλαμεν συγκρίνει τὸν Μάρκον Αὐρήλιον, τὸν Ἀντωνίνον, τὸν Ἐρβρίκον τὸν Δ΄, τὸν Λουδοβίκον ΙΔ΄, καὶ Πέτρον τὸν Μέγαν, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ κάλαμός μας εὐκόλως ἤθελε στέψει μὲ τὰς ἀδύτους ἀκτίνας τῆς ἠληθιώτητος ἂν δὲν ἐφοβῆτο τὴν μέλλουσαν τῆς κακοβουλίας καταδίκην. Ναι, εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ πρῶτος εἶναι καὶ κορυφαῖος πάντων, ὅτι εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ἡ Ῥώμη κατὰ τὴν θεῖαν ῥύσιν τοῦ Πλάτωνος, καὶ οὐχὶ αὐτός· » ὅτι τότε εὐδαίμων ἡ πόλις, ὅτε ἡ φιλόσοφος βασιλεύει, ἢ βασιλεὺς φιλοσοφεῖ« — ἀλλ' ὄχι, ἡ Ῥώμη ἦτον ἡ βασίλισσα τῶν βασιλισσῶν καὶ εὐδαιμονεστέρα πασῶν τῶν ἄλλων πολιτειῶν, διότι ὁ Μάρκος Αὐρήλιος ἦτον καὶ βασιλεὺς καὶ φιλόσοφος, καὶ ἡ γῆ ἔνα Μάρκον Αὐρήλιον ἶδε· καὶ ἅμα ἀπῆλθεν αὐτὸς ἀπ' ἔμπροσθεν τῆς γῆς, ἀπῆλθε καὶ ἡ δικαιοσύνη ὡς ἀστραπὴ ἀπ' ἔμπροσθεν τοῦ λαοῦ!

Πέτρος ὁ Μέγας! ἦτο Ῥωμαλαῖος, φιληπόλεμος, ἀνδρικός, καρτερικός, ἐνάρετος, γενναῖος, καὶ εἰς τὸ ἄκρον φιλόθρησκος, ἀλλὰ δὲν ἦτο σοφὸς ὡς ὁ Μάρκος Αὐρήλιος, καὶ ἡ τελευταία αὕτη ἔλλειψις τὸν ἔκαμε νὰ μὴν δυζασθῆ ὡς ἐκεῖνος! — Πέτρος ὁ Μέγας βασιλεύων εἰς τοιοῦτον λαὸν ἔνθα δὲν ἐγνωρίζετο τί εἶναι νόμος καὶ τί δὲν εἶναι, ἔνθα ἡ φιλοσοφία, ἡ ποίησις, ἡ ἀρετὴ, καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος ἦτο σοιχεῖα συγκεχυμένα, δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ περισσότερα καλὰ ἀφ' ὅσα ἔκαμεν, καὶ ἡ παντελής διάσυσις τῶν ἀλύσεων τοῦ λαοῦ ἤθελε τὸν κατασπάσει ἔρμαιον τῆς βίας τῶν Ἡγεμονίσκων τοὺς ὁποίους ἠναγκάσθη νὰ περιορίσῃ ἀφ' οὗ διέευσσε κατὰ μέγα μέρος, ἢ ὅσον ἠδύνατο τὰς ἀλύσεις τοῦ λαοῦ, ὁ θρόνος

του διεσύσθη από τὰς ἀλλεπαλλήλους πολιτικά τρικυμίας.

Βασιλέως ἀγαθοῦ ἔργον τὸ τοὺς ἀρχομένους ὡς πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν.

Ἐκ τῆς ἱστορικοτάτης ταύτης ἀληθείας τὴν ὁποίαν ἐρανίσθημεν ἀπὸ τὸν περίφημον Μακάρηλ, συνάγεται ὅτι ἡ Ῥωσικὴ Κυβέρνησις δὲν φέρει τὸν χαρακτῆρα τὸν ὁποῖον διατείνονται τινὲς νὰ τῇ προσάψουν· ὁ ἰατρὸς πρέπει νὰ δίδῃ εἰς τὸν νοσοῦντα τὰ ἐπιδεκτικὰ εἰς τὸ σῶμά του φάρμακα, ἀλέως ἢ ἀσθένεια γίνεται δυσθεράπευτος· τὸ καλὸν οὐκ ἔστι καλὸν, ἐὰν μὴ καλῶς γένηται.

Ἀλλὰ πρὸς τί τὰ τοιαῦτα ἐν προοιμίῳ μήπως αὐτὰ ἔχουν σχέσιν τινα μὲ τὸ κοινωνικὸν μας σῶμα! μήπως ἡ Ῥωσσία δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κοινωνικοῦ μας σώματος, ὡς διατείνεται ἡ κακοβουλία; ἢ πότε ἐπολέμησε τὴν ἐλευθερίαν ἔθνους τινος! ἀπεναντίας μάλις αἰβοήθησε καὶ ὑπερασπίσθη τὴν ἀνεξαρτησίαν πολλῶν ἔθνων, καὶ ὀνομαστὴ τῆς Ἑλβετίας, τῆς Σερβοδακίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, χάριν τῆς ὁποίας καὶ διακρινώσαις ἔγιναν ἐναντίον τῆς καὶ ὑβρισμοὶ ἀγέρωχοι, καὶ ἐπαπειλαὶ ἀσυνείδητοι ἀπὸ τοὺς φιλελευθέρους Δυτικούς, ὡς ἀπὸ τὴν ἐφεξῆς περικοπὴν Ἐφημερίδος τινος φαίνεται.

» Ἡ Ῥωσσία πρέπει νὰ ἐξεύρη ὅτι, ἂν δοκιμάσῃ νὰ εὕρῃ κάμμιναν ἀφορμὴν πολέμου, ἢ λόγῳ θρησκείας ἢ ἄλλης ὀποιασδήποτε αἰτίας μὲ τὴν Τουρκίαν εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν, θὰ δώσει πολλὰς καὶ μεγάλας ὑποψίας α· — Ἐὰν κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς γενῆ ποτὲ θυμὰ τῶν ἐνθουσιασμένων ἀπὸ τὰ πολιτικὰ φρονήματα λαῶν, ὄλαι τοῦ κόσμου αἱ στρατιαὶ συβρέουσαι πλημμυρίζουν καὶ κατερημοῦσι τὴν βεβαμμένην ἀπὸ τὸ βασιλικὸν αἶμα γῆν· — ἂν ὁμοῦς ὀλόκληροι λαοὶ πίπτουν ὑπὸ τὸν πέλεκυν καὶ ὑπὸ τὴν μάχαιραν τῶν Τούρκων ἐξολοθρευόμενοι, ἢ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις φρονεῖ ὅτι διὰ τὴν

μεγάλῃν ἐκείνην σφαγὴν δὲν ἔχει λόγον ἀποχρῶντα ὥστε νὰ κάμῃ πρὸς τούτους τὸν πόλεμον ἀπηνῶς δὲ καὶ ὑβριστικῶς προσφερομένη λέγει διὰ τοῦ Γραμματέως αὐτῆς· »σπανίας ἀφιλοκερδείας ἔργον λογίζεται τὸ νὰ περιορισθῇ τὸ Ῥωσικὸν μυστικοσυμβούλιον εἰς τὸ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἀπηνείας, διὰ τὰς ὁποίας ἡ φύσις κατεξανίσταται, καὶ νὰ καταστήσῃ πάλιν τὴν ἡσυχίαν εἰς τὸ Τουρκικὸν βασιλείον· φαίνεται ὁμοῦς ὅτι ἐν ᾧ ὑπαγορεύει νόμους εἰς τοὺς Τούρκους ὡς νικητῆς, δυσκόλως θὰ μετακαλέσει ἐφεξῆς τὰ στρατεύματά του, διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ῥωσικῆς ἐπικρατείας.»

(Ταχυδρόμος Ἄγγλος Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως 1841.)

Συγκεφαλαιοῦντες τὸν λόγον τοῦ κοινωνικοῦ μας σταδίου, προτείνομεν ὅτι διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ δοξασθῇ ἐκ τοῦ ἐνὸς ὁ Ἡγεμονικὸς Θρόνος, καὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου ἡ ἡσυχία τῶν πολιτῶν, ἀνάγκη νὰ καθιδρυθῇ ὀσονούπω ἡ Ἀντιπροσωπικὴ Κυβέρνησις.

ἌΣ ἘΞΕΤΑΣΩΜΕΝ ὍΟΕΝ ΤΙ ἘΣΤΙ ἌΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΚῆ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ Ἡ

ὁ ἥλιος τῆς κέ. Μαρτίου τοῦ αἰῶνα. Ἑλλ. ἔτους.

Εἶναι δύσκολον εἰς τὴν φύσιν, νὰ Νομοθετῇ καὶ νὰ ἄρχῃ ἄπλοῦς ἄνθρωπος τὸ πλῆθος, — πολὺ δὲ περισσώτερον ὁ ἄνθρωπος οὗτος νὰ ἦναι καὶ Μονάρχης ἢ Βασιλεὺς. (α)

(α) Ὁ Ἀγγεῖλος ἐπαινούμενος ἔχαιρεν ὑπὸ τῶν καὶ ψέγειν ἐθελόντων τὰ μὴ ἀρεστά καὶ τῶν παρρησιαζομένων οὐδένα ἠχθραίνε· τοὺς δὲ κρυψινόους ἐνέδρας ἐφυλάττετο· τοὺς γεμῖν διαβόλους μάλλον, ἢ τοὺς κλέπτας ἐμίσει, μείζω φίλιαν ἠγούμενος οὐ χρημάτων στερίεσθαι· καὶ τὰς τῶν ἰδιωτῶν ἀμαρτίας πρῶτος ἔφερε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἤγε, κρίνων τοὺς μὲν ὀλίγα, τοὺς δὲ πολλὰ κακῶς

Ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπάρχην ἀνθρώπινος κοινωνία, καὶ τὴν βα-
 ρύνην εἰς τὸν σκοπὸν τῆς εὐδαιμονίας, καὶ τελειότητος, — ἡ
 πρέπει νὰ ἄρχῃ ἕνας ἔθνικὸς νόμος, ἡ πρέπει νὰ ἄρχῃ ὁ θεός·
 οὐκ ἄρξω ἐγὼ ὑμῶν οὐκ ἄρξει ὁ υἱὸς ὑμῶν ἀλλὰ Κύριος
 ἄρξει ὑμῶν· Κύριος Κυβερνήσει ὑμᾶς· » ἰδοὺ ὁ θεσπέσιος
 νόμος, μὲ τὸν ὅποιον ὁ βασιλεὺς τοῦ παντός περιφρούρησε τὰ
 ἔθνη! » κύριος ἄρξει ὑμῶν· κύριος κυβερνήσει τὰ ἔθνη! » ἰδοὺ ὁ
 ἀληθέστερος καὶ κυριώτερος νόμος, διδασκόμενος ἀπὸ τὰς
 νοερωτέρας καὶ λυκαυγέστερας ἀρχὰς τοῦ ὀρθοῦ λόγου, σύμ-
 φωνος μὲ τὴν παγκόσμιον, ἀκλόνητον, ἀκαταμάχητον καὶ
 αἰωνίαν φύσιν, τοῦ ὁποίου αἱ θεσπέσιοι προσταγαὶ ἀνακαλοῦν
 εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χρέους τὸν ἀληθῆ πολίτην ἢ ἡγεμόνα,
 αἱ δὲ ἀπαγορεύσεις τὸν ἀποκρούουν ἢ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ
 τοῦ κακόν· » οὐκ ἔλθον καταλύσαι τὸν νόμον ἀλλὰ πλη-
 ρῶσαι . . . » ἰδοὺ ἡ θεία φωνὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἔθεοφρού-
 ρησεν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τὸν ἄνθρωπον! ἡ ὁποία καὶ εἰς τῶν μὴ
 ἀκουόντων τὰ ῥῆματα δύναται νὰ ἠχήσῃ ἐνσχιουμένη ἑαυτῇ,
 καὶ δυναμένη νὰ φέρῃ εἰς αἴσθησιν φιλοτιμίας, καὶ τὸν πλεόν
 ἄδοξον ἢ ἀφιλότιμον ἡγεμόνα· αὐτὴ ἡ ἰδία φωνή, ὁ ἴδιος
 αὐτὸς Εὐαγγελικὸς νόμος ἐνισχύθη, ἐμεγαλύνθη, ἐπλατύνθη,
 ἐνομοποιήθη καὶ ἐπικυρώθη ἀπὸ τὸν πανθρασιλέα τοῦ Κόσμου
 ἐπ' ἀγαθῶ τῶν κοινωνιῶν·

ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε!

πάντα ἐν Σοφίᾳ ἐποίησας!

Ἐμεγαλύνθη, ἐλαμπρύνθη, ἐπλατύνθη . . . καὶ οὐδέ ποτέ
 τις τῶν φρονίμων, ἢ Πολίτης ἄρχων, ἢ ἡγεμῶν, ἐτόλμησε
 ν' ἀρνηθῆ, ἢ νὰ μεταβάλλῃ, νὰ κωλοβώσῃ, ἢ ν' ἀμαυρώσῃ,

διατιθέναι τῇ δὲ βασιλείᾳ προσήκειν ἐνομοθετεῖν οὐ ραδιουργίαν, ἀλλὰ κα-
 λοκαγαθίαν. (Ξενοφών.)

νὰ σμικρύνῃ, ἢ νὰ καταλύσῃ ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς κοινωνίας τὸν
 νόμον! οὐκ ἔλθον καταλύσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι . . .

Ὁ νόμος οὗτος καθὼς αὐτοσαφής, ἢ αὐτόφωτος, ἱερός τε
 καὶ εὐληπτος, ἀγνός τε καὶ τριπολεμπής δὲν ἔχει ἀνάγκην
 ἄλλου ἐρμηνέως, ἢ ἄλλου τινος ὀργάνου. — ὁ αὐτὸς νόμος
 βασιλεύει σήμερον ἐν τῇ Ἰρλανδίᾳ, αὐτὸς ἐν τῇ Γαλλίᾳ, ὁ
 ἴδιος ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ, αὐτὸς καὶ πλεόν λυκαυγέστερος τῶν
 ἄλλων ἐν τῇ Ἀρκτικῇ Ἀμερικῇ, — αὐτὸν τὸν ἴδιον νόμον
 (δηλ. ὡς τὸν τῆς Γαλλίας), ἐσυλλογίσθησαν καὶ ἠδυνήθησαν νὰ
 συντάξωσι καὶ οἱ Ἕλληνες, ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν καὶ τῆς
 κλαγγῆς τῶν ὀπλων, τοῦ ἐχθρικοῦ σιδήρου καὶ τῆς συγ-
 κρούσεως τῶν παθῶν, καὶ τὸν ὅποιον ἀπεφασίσαντες νὰ
 ὑπερασπίζονται μὲ τὸ αἷμά των, ἐπροσκάλεσαν τὸν βασιλέα
 των ΟΘΩΝΑ, διὰ τὴν ἐπικυρώσῃ αὐτὸν ὡς ὁ Ἰησοῦς τὸν
 Μωσαϊκόν· » οὐκ ἔλθον . . . » τοὺς δὲ ἀντιθέτους
 ἢ χαλκίνοὺς αὐτοῦ καρπούς τρυγᾷ ἢ τολμηροπονηροτέρα
 δύναμις τοῦ Κόσμου, καὶ προσπαθεῖ παντὶ σθένει, νὰ τοὺς
 σπεῖρῃ ὑπὸ τὸ ἔμβλημα τῆς εὐνομίας τῆς ἢ ἀληθέστερον
 εἰπεῖν τῆς κακονομίας τῆς· κ' εἰς τινὰς ἄλλας ἐπαρχίας .
 . . . ἀλλ' ὄχι . . . ! τὰ ἔθνη δὲν κοιμοῦνται πλέον
 . . . οὐδὲ τρομάζουσι τὰς ραδιουργίας σου! ἢ τὰς
 ἐπιβουλὰς σου . . . καὶ, διὰ τὴν βεβαιωθῆς, διάρρουν
 τὸ κάλυμμα τῆς οἰήσεως καὶ τῆς αὐτοφιλαυτίας, καὶ τότε
 θέλεις ἰδῆ ὅτι μεταξὺ ὄλων τῶν ἔθνων, καθ' ὅλας τὰς τάξεις
 τῶν ἀνθρώπων, καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας, καὶ καθ' ὅλας τὰς
 γωνίας τῆς γῆς προωρίσθη νὰ Κυβερνᾷ καὶ νὰ βασιλεύῃ, —
 τὸ, Κύριος ἄρξει ὑμῶν· Κύριος Κυβερνήσει καὶ ὀδηγήσει τὰ
 ἔθνη! νόμος ἀδέκαστος ἀτελεύτητος καὶ κοινός ὀδηγός τῆς
 ἀνθρωπότητος, νομοθετηθεὶς, ἐπικυρωθεὶς, καὶ δημοσιευθεὶς
 ἀπὸ τὸν πανθρασιλέα τῆς φύσεως, διὰ τὴν περιφρουρῆ τὰ ἔθνη!

Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον· οἱ βασιλεῖς καὶ τοὶ θεόδωτοι ἢ θεοσταλτοὶ, ὡς διατείνονται ν' ἀποδείξουν μὲ τὴν, Ἐλαφ Θεοῦ θεοκρατηθεῖσαν ἢ τιτλοδημοουργηθεῖσαν Ῥωμαϊκὴν φαντάσμογορίαν! παρεξηγοῦν τὸν νόμον αὐτὸν εἰς βασιλικὴν ἐξουσίαν αὐθαίρετον, ἐν ἄλλαις λέξεσιν » οὐκ ἦλθον πληρωσαί, ἀλλὰ καταλύσαι. »

» Βασιλείαν καὶ τυραννίδα, ἀρχὰς μὲν ἀμφοτέρας ἠγεῖτο
 » (ὁ Σωκράτης) εἶναι, διαφέρειν δὲ ἀλλήλων ἐνόμιζε. — τὴν
 » μὲν γὰρ ἐκόντων τε τῶν ἀνθρώπων, καὶ κατὰ νόμους τῶν
 » πόλεων ἀρχὴν, βασιλείαν ἠγεῖτο· τὴν δὲ ἀκόντων τε καὶ
 » μὴ κατὰ νόμους, ἀλλ' ὅπως ὁ ἄρχων βούλοιο, τυραννίδα. »
 — ἀλλὰ τὸ καθ' ἡμᾶς νομιζόμεν ὡς τυραννικωτέραν ἢ καὶ
 θηριωδεστέραν τὴν ἀρχὴν ἢ βασιλείαν ἐκείνην ἥτις ἐπιθυμεῖ
 ν' ἄρχῃ αὐθαίρετως, καὶ οὐχὶ Εὐαγγελικῶς, ἐγκαταλείπουσα
 ἰδιωτεύοντας, ἢ ἀποβάλλουσα ἀπὸ τὰ πράγματα τοὺς σοφοὺς,
 τοὺς κοσμίους, τοὺς ἀνδρείους καὶ ἐναρέτους πολίτας,
 — ». . . . καὶ τοὺς μὲν κοσμίους τε σοφοὺς καὶ δι-
 » καίους (λέγει ὁ Ξενοφῶν) δ' ἀντὶ τοῦ ἄγεσθαι φοβοῦνται
 » οἱ τύραννοι· τοὺς δὲ ἀνδρείους, μήτι τολμησῶσι τῆς ἐλευ-
 » θερίας ἕνεκεν· τοὺς δὲ σοφοὺς μὴ τι μηχανίσωνται· τοὺς
 » δὲ δικαίους, μὴ ἐπιθυμήσῃ τὸ πλῆθος ὑπ' αὐτῶν προστα-
 » τεῖσθαι· ὅταν δὲ τοὺς τοιοῦτους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαιρῶν-
 » ται, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι, ἀλλ' ἢ
 » οἱ ἄδικοί τε, καὶ ἀκρατεῖς, καὶ ἀνδραποδώδεις; — οἱ μὲν
 » ἄδικοι πιστευόμενοι, διότι φοβοῦνται, ὥσπερ οἱ τύραννοι,
 » τὰς πόλεις, μὴ ποτε ἐλευθερῆν γενόμεναι, ἐγκρατεῖς αὐτῶν
 » γένωνται· οἱ δ' ἀκρατεῖς, τῆς εἰς τὸ παρὸν ἐξουσίας ἕνεκα·
 » οἱ δ' ἀνδραποδώδεις, διότι οὐδ' αὐτοὶ ἀξιοῦσιν ἐλευθεροῦ
 » εἶναι· χαλεπὸν μὲν οὖν τοῦτο τὸ πάθημα, τὸ ἄλλους μὲν ἢ
 » γεῖσθαι ἀγαθοὺς ἀνδρας, ἄλλοις δὲ χρῆσθαι ἀναγκάζεσθαι.»

Ἐκ τούτων, καὶ τῶν τοιούτων ἄς κρίνῃ πᾶς τις, Θεὸς καὶ Ἐθνηκὸς Νόμος, ἄρχῃ εἰς τὸ κοινωνικὸν σῶμα ὅπερ ἐξε-
 κονίζομεν, χάριν τῆς ἰδίας ἡμῶν ἀσκήσεως, ἢ ὑπερφυσικὸς
 τις δαίμων! . . . ἀλλὰ πῶς δῆτα; πῶς γένοιτο ἐκβαλλεῖν
 τὰ δαιμόνια Κύριε! » ἐν προσευγῇ καὶ νηστεία, λέγει ὁ
 εὐαγγελικὸς νόμος. . . ἢ ἐν δεήσει καὶ λειτανία. — καὶ
 ποίαν λειτανίαν ἠλόγησεν ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ πρὸς Κύριον!
 Τὸ Συναγματικόν, ἢ ὀρθώτερον εἰπεῖν διὰ τὰς ὁποίας
 συνέβησαν καχεξίας δι' αὐτοῦ, καὶ πάντῃ ἀδικαιολογήτους
 αἵματεράς Σκηνάς ἈΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΚὸΝ ΣΥΣΤΗΜΑ!

Ἄς ἐρευνήσωμεν ὅθεν ἀκριβέστερον, τί εἶναι Σύστημα
 ἀντιπροσωπικόν.

Τὸ ἀντιπροσωπικὸν Σύστημα εἶναι ἡ ὑψηλωτέρα καὶ λυ-
 σιτελεστέρα ἀρχὴ τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς συνερχόμενος εἰς ἓν,
 καθιερόνει διὰ τῆς συστάσεως τῶν Πληρεξουσίων· τοὺς ὁ-
 ποίους ἐκλέγει ἐλευθέρως, ἀνανεώνει περιοδικῶς, καὶ δίδει
 ῥητὴν παραγγελίαν νὰ συνεργῶσιν εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν
 Νόμων, δηλ. νὰ συντηρῶσι τὴν δημοκρατικὴν ἀρχὴν. —
 Ἐνὶ λόγῳ εἶναι ἡ θαυμασιότερα καὶ ἐγγεγυοτέρα ἀρχὴ διὰ
 τῆς ὁποίας ἀσφαλίζεται ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις τοῦ Μονάρχου
 ἐκ τοῦ ἐνός, καὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου ἢ ἐλευθερία τῶν πολιτῶν. —
 ὅπου τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως καὶ τὰ δίκαια παντὸς ἐκά-
 στού Πολίτου θεωροῦνται ἱερά καὶ ἀπαραβίαστα· ὅπου μόνον
 οἱ λειτουργοὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὰς πράξεις τῆς Κυβερνή-
 σεως, ὄντες ὑπόχρεοι νὰ διοικῶσιν ἀναλλοιώτως καὶ ἀπα-
 ρατρέπτως κατὰ τὸν νόμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐμποροῦν
 νὰ παρεκτραποῦν, χωρὶς νὰ ὑποπέσουν εἰς τὴν ἐκδίκησιν του-
 ῦτου δὲν ἐξουσιάζουν ὀλέθρια πάθη· ὅχι καχεξία ξυπαρά-
 ὅχι κλεφτοχρεωκόποι καὶ ψευδοποθητοὶ ὕβρισται τῆς
 τῶν ἄλλων τιμῆς καταχθόνιοι· καὶ τὸ χεῖριστον πάντων

δολοφόνοι! ! ! ὄχι *Μηδδαμηνοὶ καὶ Τζομπατζίδες*, αὐτουρ-
γοὶ τῆς ἀνικρωτέρας πράξεως τῆς *κινδηλοσιμοποιίας* ! ! !
ὄχι φιλαρχία, ἢ φιλοπρωτεΐα ! ὄχι αἰμομικταί, βραδιοὔργοι,
ἐπίβουλοι, καὶ ὠτακουσταί ! ὄχι νεήλυδες καὶ Φαναριωτίσκει
ἢ ἄλλης ὁποίας δήποτε παλαμναίας ἢ ἀσελγοῦς γεννεᾶς
αἴσχος. . . .

κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα

οὐδὲ κάκιον ἐστὶν ἀσελγῶν γένος·

ὄχι ἐπαναλαμβάνω, δωρολήπται καὶ δωροδόκοι· ὄχι τὸ αὐ-
τόγνωμον καὶ τὸ αὐθαίρετον· ὄχι οἱ φίλοι τῶν Κυβερνώντων,
ἀλλὰ ἡ πάνσεμνος δικαιοσύνη, οἱ ἱεροὶ, αἰώνιοι καὶ ἀμετά-
βλητοι νόμοι, οἱ, πρὸς πατρίδα ἐλευθέραν, καρτερικῶς τε
καὶ ἐνδόξως ἀποκτηθέντες· θέλουσι Κυβερναῖν, καὶ θέλουσι
βασίλευσιν ! ὄχι οἱ φίλοι τῆς δεΐνα ἢ δεΐνα Πρεσβείας. —
ἀλλὰ οἱ φίλοι τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς δικαιοσύνης, τὰ γνή-
σια καὶ ἀκραιφανῆ τέκνα τῆς πατρίδος των, ὑπὲρ τῆς ὁποίας
ἐθυσίασαν τὰ τιμαλφέστερα καὶ οὐράνια ἀγαθὰ, ἢ καὶ αὐτὴν
τὴν ζωὴν· ὡς τότε . . . ὦ Θεοὶ ! . . . ὡς τότε — *διε-*
σάλπιξε τὸ, τοῦ Αἰσχύλου,

ὦ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε

Ἐλευθεροῦτ' ἢ Πατρίδ', Ἐλευθεροῦτ' ἢ Δι

Παῖδας Γυναίκας, Θεῶν τε Πατρῶν ἔδην,

Θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών !

— Ἄχ ! ποῦ οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι ! ποῦ οἱ οὐράνιοι τῆς ἐλευθε-
ρίας καρποὶ ! ποῦ τὸ λυκαυγὲς φῶς τῆς 25 . . . ποῦ τὸ
ἔαρ τοῦ *Εὐαγγελισμοῦ* ! ποῦ ὁ θεοφιλὴς καὶ θεσπέσιος Πα-
τριάρχης . . . » ἐν γενεᾷ αὐτοῦ ἐδοξάσθη . . . καὶ ἡ
τρισόλβιος αὐτοῦ κόρις ἐν ξένη κεῖται. . . » ὦ ποία δό-
ξα ! ποῖος πλοῦτος ἀκένωτος ! ὦ, ποῖον βάθος τῆς θείας

προνοίας ἀνεξερευνήτων ! — Ποῦ ὁ Μέγας ἐκεῖνος τοῦ πατριω-
τισμοῦ ἐνθουσιασμός ! ποῦ τὰ γλυκὰ καὶ ῥοδόχρυσά χεῖλη !
ποῦ ἡ πάντερπνος καὶ εὐαίσθητος καρδιά ! ποῦ ἡ εὐφραδὴς
γλῶσσα καὶ ὅσα ἄλλα αἰσθητικὰ καὶ δοξάζετα ἀπὸ τὴν
φύσιν ὄργανα, τὰ ὁποῖα ὅλα ὁμοῦ ὡς εἰς ἐν σῶμα, μὲ μίαν καρ-
διά, μὲ μίαν γλῶσσαν ἐξεφώνουν τὸ, τοῦ ποιητοῦ

Κράτιστον οὖν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει,

Ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικότατα·

Πῶς δῆτα; — πῶς γένοιτε ἀνδρικότατα;

Βέλτιστον ἡμῖν ἄμα Ταύριον ποιεῖν !

Ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἰρετώτερος·

— καὶ τότε φεῦ ! καὶ τότε . . . ὦ, σὺ Σικία τοῦ Θε-
μιστοκλέους ! . . . τὸ πᾶν χάος βλέπω ἐδῶ ! τὸ πᾶν
σκότος ! *δυστυγία* ! . . . — Σεισμοὶ αἰώνιοι κατα-
ταράττουν τὸ πολυστένακτον καὶ αἱματοσταγὲς τοῦτο σῶμα,
καὶ πυρυφλεγέθη παράπονα ἀναγεννῶνται ἀπὸ στιγμὴν εἰς
στιγμὴν, καὶ γοερά καταστροφῆς παραζάλη κατασυρίζει ἀπὸ
ὅλα τὰ μέρη καὶ εἰς τὰς ἀκοάς . . . — Ἀλλὰ
τίνας ἔνεκεν διατηρεῖσαι ἢ προφυλάττει τὸ κοινωνικὸν τοῦτο σῶ-
μα; τῶν Δημοσιογράφων; . . . οὐχί ! διότι καὶ οὗτοι πολλάκις
πωλοῦνται καὶ ἀγοράζονται ὡς ἀνδράποδα ! τῶν Κυβερνώντων;
οὐχί ! διότι καὶ οὗτοι δὲν φροντίζουν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν
Κυβερνωμένων, ἀλλὰ φροντίζουν πότε θὰ περιδιβάσωσι μὲ
τὰ πλοῦσια, ἀλλ' αἱματηρὰ ἔξοδα, πότε θὰ χορέψωσι . . .
πότε θὰ προγευθῶσι, θὰ γευματήσωσι, θὰ προσφάγωσι καὶ
θὰ δειπνήσωσι,

Εἴτ' εὐθὺς οὕτω τὰς τραπέζας αἵρατε

Μύρα, στεφάνους ἐτοίμασον σπονδὰς ποίει.

Εἶτα θὰ κοιμηθῶσι, ἄλλοτε μέχρι γεύματος, καὶ ἄλλοτε μέχρι
τῆς ἐσπέρας.

Ταῖς ξυστίσιν ταῖς χρυσοπάσις στρώννεται·

καὶ τὴν παράδοξον! ἂν πεινάσῃσι καὶ σηκωθῶσι πρὸ τῆς ἐσπέρας, καὶ τότε χάριν οἰκονομίας, φάγῃσι κατὰ τὸν ποιητὴν,
 τρωγάλια, μυρτίδας, πλακοῦς, ἀμύγδαλα.

Ἐνθ' ἡ τοιαύτη σπατάλη ἢ ἀσωτεία εἶναι διτῶς ὀλεθρία: πρῶτον διότι ἐξαντλεῖται τὸ ταμεῖον, καὶ ἐκγδέρνεται ὁ λαός· καὶ δεύτερον διότι ἄνευ σοφῆς διαίτης ἀληθεῖς υγιεία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ· ἀλλὰ ποῦ φρόνιμοι ἰατροί! ποῦ εἰλικρινεῖς Σύμβουλοι! ἢ ποῖος τῶν Σοφῶν καὶ ἐναρέτων Διδασκάλων ἦλθε ποτὲ εἰς Ἠγεμνικὴν τράπεζαν, ὡς τοῦτο συνεχῶς καὶ φρονίμως γίνεται ἀλλαχῶσε. . . .

Ἀλλὰ τίνας ἐνεκεν; τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Πρυτανείου, οὐχί, διότι ἄνευ ἠθικῆς, ἀρετῆ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. . . .

Εἰσῆλθεν ἡ ἑταῖρα φέρουσα τὸν γλυκὸν
 ἐν ἀργυρῇ ποτηρίῳ παντέχνῳ κλ. . .

οὗτος δὲ, τουτέστιν ὁ κατὰ τὸν πιθηκοσύμβουλον ἰσχυρότερος. . . λέγει

τῷ μῆτι βόλλωσαι σὺ δ', εἰμὴν ἀκοῦσα
 φίλεις με
 δεξαμένη τῆς σῆς παρθενίας μετάδος.

Ἐγὼ δὲ — . . .

μὰ τὸν Δί, — μὲρὸν ἀγνὸν οὐκ ἐπηδήσω,

Καὶ ταῦτα πάντα διετυμπανίσθησαν καὶ διετυμπανίζονται ἐν ἀπάσει τῇ πόλει, καὶ θύρυβος μέγας ἐγένετο· καὶ ἀναφοραὶ τρομακτικαὶ καὶ φρικώδεις ἐδόθησαν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν παρὰ τῆς παθούσης. — ἀλλὰ ποῦ δικαιοσύνη! ! !

Συγκεφαλαιοῦντες ὅθεν, τὸν λόγον, ἐρωτῶμεν· τίνας ἐνεκεν Κυβερνησαὶ ἢ θεραπεῦσαι τὸ Πολιτικὸν τοῦτο σῶμα ὅπερ ἐξεικονίζομεν! — τῶν Πολιτικῶν ἱεραρχῶν ἢ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν; οὐχὶ οὐδενὸς τούτων! ἀλλὰ τίνος, ἢ τοῦ Θεοῦ! ἢ τοῦ Κυριαρχοῦ λαοῦ διὰ τῆς Συγκαλέσεως τῶν πληρέξουσίων. *Γέταιο!*
 (ἢ συνέχειά περαιτέρω)

Ὁ Κύριος Τισσαμηνὸς καὶ ἡ χαρτοσημο-κίβδηλοποιτα!

Ἐἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀπειρῶν, ἀλλὰ θαυμαστῶν ἐκδουλεύσεων τῶν Κ. Κ. Τισσαμηνοῦ καὶ Κουτζαλέξη ὑπάγεται ἀναντιρρήτως καὶ ἡ ἄδικος καταδίωξις τῶν μετραπατῶν, ἢ Σαράφιδων τῆς πόλεώς μας.

Πρὸ τεσσάρων ἤδη μηνῶν, ἀγνοοῦμεν ποία Δικασ. ἀρχή, ἢ ποῖος πολίτης ἀνεκάλυψε χαρτόσημά τινα κίβδηλα, ὅπως ἄγνωστα τῷ Κ. Τισσαμηνῷ καὶ Συντροφίᾳ, — ἐντεῦθεν καθεὺς δύναται νὰ μαντεύσῃ εὐστόχως ἐκ ποίας δυσμενεστάτης καὶ ἱεροσύλου χειρὸς ἐχαλκεύθησαν ταῦτα.

καὶ πεσὰ πεντάγραμμα — καὶ κύβων βολαί!

Ὁ Κύριος Τισσαμηνὸς προτοῦ νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ στήθος, καὶ νὰ ἐξετάσῃ ἑαυτὸν καὶ τοὺς συνυπαλλήλους του, καταμηνύει εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν μὲ ὅλην τὴν ὀρμὴν τοῦ θυμοῦ του ἢ τῆς παραζάλης του, τοὺς δυστυχεῖς μεταπράτας ὡς εἶπεν ἐνόχους τῆς κίβδηλοποιτίας, » ἄλλοῦ τὸ ὄνειρον, κί' ἄλλοῦ τὸ θαῦμα. »

Ἀλλὰ μὴ ὅλας τὰς βαθεῖας καὶ συνετάς ἐρεῦνας τοῦ ἀγαθοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ Κ. Ἀνακριτοῦ, δὲν ἐξιχνιάσθη οὐδ' ἐδυνήθη νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν ἀθρότητα τῶν φυλακισθέντων ἴχνος ἐγκλήματος, — μάλιστα ὁ εἰς τῶν φυλακισθέντων ὁ Κ. Ζαχαρίας Ἰωάννου (κατέχων θέσιν ἀνδρὸς τιμίου καὶ εὐπολήπτου ἐν τῇ πόλει μας, καὶ εἰς ἄλλα διάφορα τῆς Εὐρώπης μέρη) ἀπελύθη πρὸ τινῶν ἡμερῶν δια βουλευματος ὡς ἀθῶος. — ἦτον ἐγγίς ὡς πληροφοροῦμεθα, ν' ἀπολυθῶσι καὶ οἱ ἄλλοι περὶ τῆς ἀθρότητος τῶν ὁποίων ἐξεφράσθησαν τὰ πράγματα καθ' ἑαυτὰ, καὶ αὐτὴ ἡ κοινὴ γνώμη φέρουσα

ὧς ἐχέγγυον πεποιθήσεως τὴν προλαβοῦσαν διαγωγὴν καὶ ὑπόληψιν τῶν πασχόντων.

Ἄλλ' ὁ Κύριος Τισσαμηνός, τίς οἶδε διὰ ποίους ἀποκρύφους διὰ νὰ μὴν εἴπωμεν καταχθονίους λόγους, ἐζήτησε δι' ἀναφοράς του πρὸς τὴν Εἰσαγγελίαν ν' ἀναβληθῆ ἡ ἀνάκρισις, μέχρις οὗ ἡ εὐγενία του εὐδοκήσῃ νὰ διατάξῃ ἐκ νέου τὰ εἰκότα! — *Talaira 'Ellás!* ἐκινδύνευσε νὰ κατασραφῆς πρότερον! καὶ ποῖον τὸ δυστύχημά σου; διότι ἐγέννησας ἐκτρώματα εἰς καιρὸν ὅπου ἔπρεπε νὰ γεννήσῃς Ἡρώας, καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας μόνον!

Ἀγκαλὰ τί ἡμπορεῖ νὰ ἐλπίσῃ ἓν ἔθνος ἀπὸ ἀνθρώπους ἀναξίως κατέχοντας ἔδρας ὑψηλὰς, ἀνθρώπους, λέγω, ἀμαθεῖς, ἀνοήτους, καὶ ῥυπαροὺς, ἢ λυγδομένους ἀπὸ τὰ βουτύρατα, τὰ λάδια, καὶ τὰ λοιπὰ δωροκολληδόμενα τῶν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν των ὑπαλλήλων. — μήπως καὶ αὐτὸς ὁ δημόσιος πλοῦτος ἐμπιστευθεὶς εἰς τὰς χεῖρας τοιούτων ἀργυρολόγων, δὲν ἐμπορεῖται ἀναφανδὸν διὰ χειρὸς τοῦ δεῖνος ἐμποροῦ καὶ δεῖνος τοκογλύφου, συρομένου νυχθημερὸν ἐφ' ἀμάξης ὡς κτῆνος; ἢ πόθεν οἱ πόροι διὰ νὰ συγκοκτιζῶσιν οὗτοι οἰκίας μεγαλοπρεπεῖς! — ἀλλὰ τοῦ νὰ ἴδωσι τὰ τοιαῦτα θεωρητικὰ κεφαλαὶ τῶν πολιτικῶν Δημοσιογράφων, αὐτοὶ καταγίνονται τίς νὰ ἐρεσχελίσῃ, νὰ σατυρήσῃ καὶ ν' ἀναιρέσῃ τὸν ἄλλον, προδίδοντες Θεὸν Πατρίδα καὶ συνείδησιν!

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον! — Ὁ Κ. Τισσαμηνός ἔχει καὶ ἄλλας δοξαστράπτους χάριτας. — δηλ. ἀποβάλλει πᾶσαν συνετὴν ὁμιλίαν ἢ συμβουλήν τῶν συνυπαλλήλων του, τῆς ὁποίας ἔχουσιν ἀνάγκην οἱ ἀμαθεῖς καὶ οἱ βάνουσοι! ἀποβάλλει προσέτι τοὺς ἔχοντας ἀξιώσεις, ἀγαθοὺς καὶ τιμίους πολίτας ἐκ τῆς Γραμματείας τῶν οικονομικῶν, καὶ συστήνει τοὺς μόνις πατοῦντας τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος Πατριώτας του

Σηκοταράδας, τοὺς ὁποίους καὶ προβιβάζει καὶ ἀνταμοιβεῖ ἄνευ τινὸς λόγου ἢ δικαιώματος. Προσδιορίζει τὰς ὥρας καὶ τὰς στιγμὰς εἰς τὰς ὁποίας μέλλει νὰ δεχθῆ τοὺς ἔχοντας ἀξιώσεις νὰ τὸν ὁμιλήσωσιν, — ἐνῶ οἱ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῶν Ναυτικῶν Ἰπουργοί, μ' ὀλονότι ἔχουν πλειοτέρας ὑποθέσεις καὶ φροντίδας ἀπὸ ἐκείνας τοῦ Κ. Τισσαμηνοῦ, ἀπεσπάσθησαν ἢ ἀπεποιήθησαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ταύτην, καὶ εἶπασιν » μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς τὰ τοιαῦτα αἴσχη, ἀνδρῶν Ἑλλήνων ἀνάξια! »

Βάζοντες ἐπ' ὄψιν τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς Εἰσαγγελίας τὴν ὑπόθεσιν τῶν μεταπρατῶν πεποιθήμεν, ὅτι ἡ Εἰσαγγελία ἀποδίδουσα δίκαιον εἰς τὴν δικαιοσύνην, καὶ σέβας εἰς τὰς προσεγγιζούσας ἀγίας ἐορτάς, θέλει ἀπαλλάξει τοὺς μετράπτας, τῆς ὑφισταμένης τρανωτάτης ἀδικίας, ἀποφυλακίζουσα τούτους.

Φ.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς!

Δὲν ἤξεύρεμεν ἂν εἰς ἄλλην τινα τοῦ αἰῶνος ἐποχὴν ἐφθασαν τὰ πράγματα ἔθνους τινος, εἰς τὴν ὁποίαν ἤδη εὐρίσκονται ἐλεεινὴν καὶ φρικώδη τῶντι κατάστασιν.

Εἶναι ἀρχηγοὶ ἔθνῶν ἢ Ἡγεμόνες οἵτινες διὰ νὰ μεγαλύνουν τὴν ὁποίαν τὸ ἡγεμονικὸν μεγαλεῖον ἀπαιτεῖ ἡγεμονικὴν δόξαν ἢ μεγαλωσύνην καὶ διὰ νὰ εὐδαιμονίσουν τοὺς λαοὺς τοὺς ὁποίους ἡγεμονεύουν προκρίνουν τὴν τῶν πραγμάτων διεύθυνσιν ἀπὸ σοφοῦς κοσμίους καὶ ἐναρέτους ἄνδρας. — εἶναι δὲ τινὲς ἄλλοι οἵτινες φρονοῦντες τανάντια προκρίνουν νὰ τήκονται εἰς νοῦν ἀδόκιμον παλινμπαίδων τε καὶ παιδαρίων καὶ ἀπὸ τούτους προσμύγον νὰ διακοσμισθῶσι.

ὦ σὺ Μῆτερ, τῶν Μουσῶν, τῶν τεχνῶν, τῶν ἐπιστημῶν, καὶ χαρίτων Ἑλλάς! ἥτις ἐγέννησας τοὺς μεγαλητέρους τῆς ἀρχαιότητος, καὶ Ποιητὰς, καὶ Φιλοσόφους, καὶ Ῥήτορας, καὶ Τεχνίτας, καὶ τοὺς ἐνδοξότερους διὰ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος τῶν ἀνδρας! ὦ δόξα! ὦ ἀρετῆ! ὦ σοφίας πλοῦτος ἀνεξερεύνητος! ὦ σὺ τρισέβαστε Μῆτερ, ἥτις θεοποίησας τὴν ἀρετὴν καὶ ἐλάτρευσας τὴν σοφίαν καὶ διέχυσας ἀπὸ τὸ βᾶθος τῆς Μαιώτιδος Λίμνης, ἕως τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἀπὸ τὰ πέρατα τῶν Ἰνδιῶν ἕως εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας τὸ φῶς! καὶ ἐλάλησας τῶν μουσῶν καὶ χαρίτων τὴν γλῶσσαν! — καὶ τότε . . . καὶ τότε! ποῦ τὰ σχολεῖά σου; ποῦ τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ μουσῶν ἀρετῆς τε καὶ ἐπιστήμης καταγῶγια! ποῦ ἡ ἀρετῆ! ποῦ ἡ δικαιοσύνη! ἢ ποῦ τὰ σοφὰ καὶ ἐνάρετα τέκνα σου! Τίς τούτων κατέχει θέσιν ἀνάλογον τῆς ἀρετῆς του καὶ τῶν Σοφῶν γνώσεων του! ὁ Σεβάσμιος ἐνάρετος καὶ κορυφαῖος πάντων Ν. Δούκας; οὐχί! ὁ ἠθικώτατος καὶ Σοφὸς Μ. Σχινᾶς, αὐτὸς λέγω ὁ τύπος τῆς ἀρετῆς τε καὶ τῆς δικαιοσύνης! οὐχί! ὁ Ἑλληνιστῆς καὶ νομομαθὴς Γ. Ἀθανασίου! οὐχί! ὁ, ο, ο, ὄχι, οὐδεὶς τούτων· ἀλλὰ τίνες διακατέχουσι τὰς ἐκπαιδευτικὰς, τὰς Ἐκκλησιαστικὰς, τὰς Διοικητικὰς, τὰς, τὰς, καὶ τὰς, θέσεις· σωρεῖα ἢ μυρμηκία ἀνθρωπαρίων γερόντων, νέων καὶ παιδαρίων, μεταξύ αὐτῶν εὐρίσκονται καὶ τρεῖς ἢ τέσσαροι Σοφοὶ, καὶ πέντε ἢ ἕξ ἄνδρες μὲ ἀληθεῖς πρὸς τὸ ἔθνος ἐκδουλεύσεις. . .

Ποῦ ἐπαναλαμβάνω, ἡ Μουσικιότης καὶ Δημοσθενικοτάτη γλῶσσα, ἐκ τῆς ὁποίας διέβρυσσε ὁ περιφανέστερος καὶ ἐνδοξότερος καρπὸς τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀρετῆς, ποῦ λέγω, ὁ τοῦ ἀοιδήμου Πατριάρχου τοῦ Γρηγορίου ἐκτραγηδὸς, ὅστις ξένος ἐν ξένη ἐκτραγηδῆσε μετὰ τῆς βαθυτάτης ὑποκλή-

σεως τὸν ἐπιτάφιόν του, καὶ διεμάρανε τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεώς μας καὶ τῆς ἐλευθερίας μας τὰς καρδίας, ὅστις διὰ τῆς ὑψηλοῦ ῥητορείας του, ἀπέσπα τρισμυρίων ἀκρατῶν ὁμοφύλων καὶ ἀλλοφύλων, ὁμογενῶν τε καὶ ξένων τὸ δάκρυ! καὶ ἐκίνησε εἰς χαρὰν ἢ εἰς ἀγανάκτησιν, διὰ τῶν ῥητορικῶν του λόγων τὴν ἰσχυροτέραν τοῦ Κόσμου δύναμιν νὰ ἐνίσχύσῃ καὶ νὰ χειραγωγῆσῃ ἔτι μᾶλλον τὴν ἐπανάστασίν μας, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ δράξῃ αὐτὴ μόνη τὰ ὄπλα καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸν ἐχθρὸν! Διατὶ λέγω ὁ θεσπέσιος οὗτος ῥήτωρ, ὁ νέος τῆς ἐποχῆς μας Δημοσθένης νὰ ἰδιωτεύῃ μακρὰν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐκπαιδευτικῶν πραγμάτων, — ἢ διατὶ Κύριε Θεοχάρη νὰ μὴν προσκληθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἀφετήριον ἡμέραν τῆς ἐπανάστασώς μας, διὰ ν' ἀναβῇ εἰς τὸ θεῖον βῆμα τῆς Πατρίδος, εἰς τὴν αἰωνίαν καθέδραν τῶν ιδεῶν, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐμπνεόμενος νὰ ἐξεφωνήσῃ μὲ τὴν ἔμμουσον καὶ Δημοσθένειον, γλῶσσαν, πρὸς ὅμιλον ἀτενῆ ἀστῶν τε καὶ ξένων τὸν ἔπαινον τῶν ὑπὲρ Πατρίδος πεσόντων! εἶναι τάχα τοῦτο παραγεγραμμένον ἀπὸ τὰ φυσικὰ δικαιώματά του! ἢ εἶναι ἀνάξιον οἱ ὑπὲρ Πατρίδος πεσόντες, τοιοῦτου ἐπαινοῦ!

ὦ! ὄχι Ἕλληνες! ἰδέτε τὰ ἱερὰ ταῦτα λείψανα τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων αὐτὰ διαμαρτύρονται ἔμπροσθεν τοῦ οὐρανοῦ καὶ οἴλου τοῦ κόσμου ἐναντίον σας· — μὴν ἀνέχεσθε πρὸς Θεοῦ τὴν περιφρόνησίν των! . . . οὔτοι ἔπεσαν ὑπὲρ τῆς πίστεως τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδος· — σεῖς δὲ εἴθε οἱ εἰρηνικοὶ πρόμαχοι τῶν ἐλευθεριῶν καὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτῆς· εἰς σᾶς μένει νὰ φωτίσητε, νὰ μεγαλύνητε, νὰ χειραγωγῆσητε καὶ νὰ ἐπαναγάγητε τὴν κοινωνίαν αὐτὴν πρὸς τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῆς εὐδαιμονίας καὶ τελειότητος.

Παύσατε λοιπὸν ἐριδές· παύσατε ἔχθραι ἀδελφῶν· παύσατε διχόνοια καὶ ἰδιοτέλεια· παύσατε συκοφαντίαι καὶ ἐπιβου-

λαί! παύσατε καταδόσεις και ὑβρισμοί! και, ἀσπάσασθε τὴν σοφίαν! ἀσπάσασθε τὴν ἀρετὴν! ἀσπάσασθε τὴν ὁμόνοιαν! στέψατε με τὰς ἀμαράντους δάφνας τῆς ὁμοנוίας και ἀρετῆς τὸν τάφον τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων· τιμῆσατε τοὺς σοφοὺς κ' ἐναρέτους διδασκάλους ὁμογενεῖς σας, με τὰς αὐτὰς τιμὰς, ἃς ἡ Εὐρώπη εἰς αὐτοὺς ἀποδίδει. — και τότε κοινή ἡ δόξα, κοινὸν τὸ κατόρθωμα, κοινὸν τὸ πολίτευμα, κοινὸν τὸ κλέος, και ἀδιάσειστος ἡ εὐδαιμονία! γένοιο το!

Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἄλαλον και ἄφωνον Σῶμα δὲν εὐρίσκομεν παρὰ πέντε ἢ ἕξ ἄτομα με προσωπικὴν ἰκανότητα, και τρεῖς ἢ τέσσαρας με ἀληθεῖς εἰς τὸ ἔθνος ἐκδουλεύσεις, οἱ δὲ ἄλλοι δὲν ὑπάρχουσιν, ἢ ἂν ὑπάρχωσιν. ὑπάρχωσι μόνον διὰ νὰ βυζάνουν τὰ ἅσα Νομίσματα κατὰ μῆνα.

Ἐντεῦθεν ἀπαντᾷ τις σωρεῖα ἡ μυρμηκία *Γραμματέων, ἀντιγραμματέων, ὑπογραμματέων, γραφέων, ἀντιγραφέων, παρέδρων, ἀντιπαρέδρων, εἰσηγητῶν, παρειασηγητῶν, κλητήρων, παρακλητήρων, ἀπονεαρκομένων ἢ ἀποχανομένων ἀπὸ τῆς ἀργείας και μαλθακότητος.*

Ὡ ποία *Νομοτελεστικὴ Μηχανή!* ποία *Βαβυλώνειος κυψέλη!* ποῖος *κηφηρικὸς ἐκσαρδαπαλισμὸς!* ἢ ποία *σφετέρησις πλοῦτου ἀρεξερευνητος!*

Διὰ νὰ διατηρηθῇ λοιπὸν ἐν σῶμα ὑγιεῖς, πρέπει νὰ συντελῶσιν αὐτὸ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς τε θεραπευτικῆς και τῆς ὑγιαίνης! ἀλλ' εἰς τὸ σῶμα τοῦτο βλέπομεν στοιχεῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιττὰ ἢ βλαβερὰ, στοιχεῖα καλὰ ἢ ὑγιῆ, και στοιχεῖα κακὰ ἢτοι νοσώδη, ἀπολαύοντα τὰς αὐτὰς τιμὰς.

Ἐν [δ'] ἰῆ τιμῆ ἡμὲν κακὸς ἡδὲ και ἐσθλός·

Ἐντεῦθεν δὲν συνελάβαμεν τὴν ἰδέαν νὰ κατηγορήσωμεν τινὰ ἄπαγε! διότι τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι ἐναντίον τῶν αἰσθημάτων μας, και τοῦ ὁποίου προτίμημα νὰ διατρέξωμεν κοινωνικοῦ σταδίου, — και, πρῶτον ὅτι κατὰ τὸν Σοφὸν Θεατὴν τοῦ Σχινᾶ, και τὸν θεσπέσιον Πίνδαρον, » με τὴν ἀρετὴν ἀκοουόντες τοὺς ἄνδρας εἰς ὑψηλὴν τοὺς ἐκφέρομεν δόξαν, σὺν θεῷ βοηθῷ. »

Θήξας δέκε φῶτ' ἀρετῆ, ποτὶ πελώριον
ῶρμασε κλέος ἀνήρ, θεοῦ σὺν παλάμῃ.

Δεύτερον δὲ, διότι τινὲς τῶν Κ. Κ. Συμβούλων εἶναι μὲν ἀξιοσέβαστοι διὰ διὰ τὸ ὅτι ἀνῆψαν τὴν Δᾶδα τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ τοῦ κατημαγμένου ἔθνους ἐν μέσῳ πολυστενάκτου και ἀνίσου ἀγῶνος, και διέχυσαν τὰς πρῶτας λάμψεις τῆς ἐλευθερίας, — ἀλλ' ἃς μᾶς συγχωρηθῇ νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τὸ λεοντόθυμον τῶν τοιοῦτων ἐξατμίσθη εἰς τὴν ἐπανάστασιν· τὸ μέρος των ἐδιδάχθη ἀρκούντως, και χρῆζουσιν ἀναπαύσεως, — ἢ Πατρίς ἤδη ἀλάσσει τὴν σκηνὴν και ζητεῖ τὴν λύσιν τοῦ δράματος, ἀπὸ τὴν νεωτέραν τῶν τέκνων τῆς γενεᾶν. Σέβας λοιπὸν εἰς τὰς λευκάς τρίχας τῶν πατέρων τούτων, ὅποιον προσφέρομεν και εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαιοτήτος, καθιδρυμένα ἐντὸς Μουσείων, και μαρτυροῦντα τὴν ζῶην και τὴν ἱστορίαν τοῦ μεγάλου παρελθόντος.

ἔργα νέων, βουλὰι δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων·

Εἶναι δὲ τινες ἄλλοι ἄνευ τῶν ἀπαιτούμενων προσόντων ἢ θυσῶν, και τὸ χεῖριστον πάντων, μὴ Ἕλληνες τὴν καταγωγὴν!

Ἐνῶ τινὲς τῶν διακινδυνευσάντων εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, και θυσιασάντων ὅλην των τὴν περιουσίαν λιμώττουσιν σήμερον ἢ ποῦ παραδείγματος χάριν ὁ Λ. Νάκος, ὅστις ἀ-

πώλεσε τὴν λαμπρὰν ἐκείνην μητρικὴν του καὶ πατρικὴν του περιουσίαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ δόξης τοῦ ἔθνους.

Ποῦ ὁ ἱατρὸς Σ. Καλογερόπουλος ἀνὴρ σεβάσμιος καὶ ἐπιστήμων τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος παρὰ πάντων, ὅστις καὶ ὡς ἑταιριστῆς, καὶ ὡς πληρεξούσιος, καὶ ὡς βουλευτῆς, καὶ ὡς στρατιωτικὸς, καὶ ὡς ἱατρὸς, εἰς τὰς δεινὰς ἐκείνας τῆς πατρίδος περιστάσεις καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὑπηρετήσε καὶ ὑπηρετεῖ τὴν τε Πατρίδα καὶ τὸν Θρόνον, μὲ ἀπαραιμώτον ζῆλον καὶ προθυμίαν; κατασπαταλήσας ὅλην του τὴν περιουσίαν· ἢ τοῦλάχιστον διατὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ μάλιστα ὁ εἰς Γαλλίαν τελειοποιήσας τὰς σπουδὰς του, διατὶ λέγω, νὰ μὴ διορισθῶσι εἰς θέσεις ἀναλόγους τῆς ἰκανότητος των. Ναι, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Κ. Καλογεροπούλου κατέχουσι θέσεις· ἀλλ' αἱ θέσεις αὗται ὡς πρὸς τὴν ἠθικὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ἰκανότητα αὐτῶν ἀντιπαροβαλλόμεναι μετὰ τινων ὑπαλλήλων νέων ἢ παλιμπαίδων ἀναλαβνῶν εἶναι ὡς αἴσχος πρὸς τὸν χαρακτῆρά των.

Ποῦ ἐπαναλαμβάνω τὸ λείψανον τῆς ἐπαναστάσεώς μας ὁ ἀπαρχῆς μέχρι τῆς αἰσίας ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων ὑπηρετήσας τὴν πατρίδα στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς Εὐστάθιος Σπυριδιάνου, ἐξ Ἀταλάντης;

Ποῦ ὁ Β. Χριστακόπουλος, ἢ αὐτὴ ἡ διακεκριμένη ἀρετῆ, αὐτὸς ὁ εὐὐπολυπτικώτατος καὶ τιμιώτατος Ἕλλην· ὅστις κατεσπατάλησε ὅλην του τὴν περιουσίαν εἰς τὰς δεινὰς τῆς πατρίδος περιστάσεις, ὅστις μὲ σῶμα ἰκανὸν ἄλλοτε 1,2000 ἀνδρῶν, καὶ ἄλλοτε περιπλέον παρευρέθη εἰς διαφόρους μάχας καὶ κατετρόπωσε τὸν ἐχθρὸν; ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα ἴσως φαίνονται παιγνίδια εἰς τοὺς ἐκσαρδαναπαλοῦντας σήμερον. Ναι, καὶ δικαίω τῷ λόγῳ, διότι ὅχι ἀλήθευσε ἀλλ' ἐβασίλευσε τὸ, τῆς παροιμίας,

Ἄλλοι σκάπτουν καὶ κλαδεύουν, Κ' ἄλλοι τραγωδοῦν καὶ πίνουσι!

ὑπάρχει λέγομεν κανὲν ἀπὸ αὐτὰ τὰ σεβαστὰ πρόσωπα ἢ λείψανα εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας· ὅχι! ὑπάρχει ὁ Α. Λόντος, ὁ Γ. Γλαράκης περὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ὀμιλήσαμεν, ὅχι! ὑπάρχει ἐπὶ τέλους, ἂν ὅχι ὡς Σύμβουλος τοῦλάχιστον ὡς Γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου, ὁ σοφὸς Μ. Σχινᾶς, μ' ὅλον ὅτι αὐτὸ τοῦτο ἂν δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὸν φιλοσοφικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνδρὸς, ἀντιβαίνει ὅμως ἐκ τοῦ προφανοῦς εἰς τὴν ἰκανότητά του εἰς τὰς ἐκδουλεύσεις του εἰς τὴν πολιτικὴν του φιλοτιμίαν καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ πλεονεκτήματά του.

Ἐν ἐκ τῶν δύο ἂν τὸ σῶμα τοῦτο ἐσυστήθη ἐπ' ἀγαθῶν τοῦ Θρόνου καὶ τῆς Πατρίδος, πρέπει νὰ συγκροτηθῇ καὶ ἀπὸ ἀγαθοῦς καὶ ἐναρέτους ἀνδρας·— ἂν δὲ ἐπὶ κακῶν . . . ἄπαγε! . . . ἢ πῶς θέλει ἐξηγήσῃ τις τὴν ἀπαμάρτυσιν τοῦ Α. Νάκου; πῶς τὴν τοῦ Καλογεροπούλου; πῶς τὴν τοῦ Χριστακοπούλου; πῶς τὴν τοῦ Ε. Σπυριδιάνου; πῶς τὴν ἀποβολὴν τοῦ Γ. Ἀθανασίου ἀπὸ τὰ πράγματα; πῶς; καὶ πῶς; καὶ πῶς; τῶν ἄλλων; πῶς λέγω τὴν τοῦ Μ. Σχινᾶ; ὡς ἀποβολὴν δηλ. τῶν πραγμάτων μόνον ἢ, καὶ ὡς ἐξοστράκισιν ἀπὸ τὴν πατρίδα των— Ἄλλ' οἴμοι! Πατὴρ ἀθλία! . . . Ἴδου ποῖοι λόγοι σὲ ἀποσποῦν ἢ σὲ ἐξοστράκιζου ἀπὸ τοὺς κόλπους σου τὰ φίλτατά σου!— Ἴδου ποῖα αἰτία παρακινοῦν πολλὰ ἄλλα νὰ μένουν μακρὰν τοῦ ἱεροῦ κόλπου σου εὐδαιμονοῦντα κ' ἀναστενάζοντα στρέφοντά τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν πατρίδα!

Ἄντάρ Ὀδυσσεὺς

Ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντα νοῦσαι

Ἦς γαίης, θανέειν ἰμοίρεται.

Δ Ι Α Φ Ο Ρ Α .

— Ὁ Δημιουργὸς τῆς Προόδου Κ. Π. Σοφιανόπουλος ἐξέδωκεν ἐσχάτως τὸν παρὰ τοῦ Σοφοῦ Κοραῆ Σχολειασμένον Ἰσοκράτην· μὲ 24 προοδευτικὰς ἀναλύσεις τοῦ ἰδίου. — Τὸ Σύγγραμμα τοῦτο εἶναι πηγὴ ἀκένωτος παντοδαπῶν γνώσεων καὶ ἀπείρου φιλακαλίας· ἐδὼ ὁ ὑψηλὸς Ἰσοκράτης, δηλ. εἰς τὴν πρὸς τὸν Δημόνικον παραίνεσίν του (λέγει) (α) »μηδένα φίλον ποιῶν πρὶν ἂν ἐξετάσῃ πῶς κέρρηται τοῖς πρότερον φίλοις. . .» ἐκεῖ — μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσης· κοιρὴ γὰρ ἡ τέχνη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον·» — ἄλλου· μηδένα ζήλου τῶν ἐξ ἀδικίας κερδαιόντων, ἀλλὰ μάλλον ἀποδέχου τοὺς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας·» ἐνὶ λόγῳ ἢ ἐπιχειρήσις αὕτη τιμᾷ τὸν Κύριον Σοφιανόπουλον, καὶ ἴσως ἤθελεν εἶσθαι ἢ καλητέρα καὶ ἐπωφελεστέρα ἀπ' ὅσας μέχρι τοῦδε ἐπιχειρήσθη.

— Μ' εὐχαρήστησιν τῆς καρδίας μας βλέπομεν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀθανάτου Ἡρώος Σκαλτζοδήμου Βασιλείου τοῦνομα, ἀντεμείφθη ἐσχάτως παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, μὲ βαθμὸν ὑπολοχαγοῦ· ἐνῶ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Καπποδιστρίου εἶχε βαθμὸν λοχαγοῦ· ἡ πράξις αὕτη καὶ τοι ἀνάγωγος μὲ τὸν φυσικὸν χαρακτῆρα καὶ μὲ τὰς γενναίας ἐκδουλεύσεις τοῦ Κ. Σκαλτζοδήμου τιμᾷ τὴν Β. Κυβέρνησιν, διότι ἔλαβε πρόνοιαν ἢ ἀνταμείψῃ, ὕστερον ἀπὸ τόσους χρόνους, τοὺς παλαιούς ἀγωνιστὰς, ἢ τοὺς Ἡρωόπαιδας.

— Μᾶς διεβεβαίωσαν ὅτι τὸ ἀρχέτυπον τῆς ἀρετῆς καὶ ἐμπιστοσύνης εἶναι ὁ τοῦ Πειραιεῶς Εἰρηνοδίκης, — ὅστις ποτὲ δὲν κατεγράσθη παρακαταθήκας, ποτὲ δὲν ἐξῦβρισε τοὺς

(α) Ἀναφέροντες τὰ ἀξιώματα ἢ παραγγέλματα ταῦτα, δὲν ἐφαντάσθημεν διὰ τὴν τούτων οὐσθησιν τοῦ Ἰσοκράτους, ἀλλὰ διότι ἀφοροῦν τὸ πνεῦμα τῆς μελέτης μας: » μᾶλλον εὐλόγῳ ψόγῳ ἢ κίνδυνον.» (Ἰσοκ.)

συνυπαλλήλους του καὶ τοὺς διαφορομένους, ὡς διατυμπανίζουσι οἱ συκοφάνται, —

οὐδ' οὐ μέντοι μεθύειν,
οὐδ' ἠλείψατο οἴνου ὄσμην. — ἐὰν
μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις.

— Δι' νέαι Δημεραισίαι, ἦνοιξαν, καὶ νέας ἀλλ' ὄχι ἐντίμους τύχας εἰς τὸν Κ. Π. ὑπάλληλον τῆς ἐπι τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματειῶς· οἱ μεσίται του καὶ αἱ ὑποσχέσεις του κατεπλημύρισαν ἢ μᾶλλον κατεθώλωσαν τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κορίνθου· εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ, θέλει τῷ παραχωρηθῆ μίαι μερὶς γαιῶν εἰς μηδαμνὴν τιμὴν, πολὺ ἀνωτέρα ἐκείνης τῆς δευτέρας περιόδου τῶν Δημαιρεσιῶν, καὶ τότε θέλει γενῆ ὄχι κτηματείας, ἀλλὰ μεγαλοκτηματείας σταφιδαμπελώνων ἐν Κορίνθῳ. Τὶ ὠραῖος ὑπάλληλος! Τὶ εὐσυνειδησία! ἢ ποῖος στέφανος ἐντιμος θέλει καταστῆσαι τὸ μέτοπόν του! *ιού! ιού! ιού τῶν κακῶν!*

— Ὁ Κύριος Φαρμακίδης ἐφόρεσε κόκκινα ὑποδήματα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πατριαρχέσῃ, ἅμα φθάσῃ ὁ Κύριος Μαυροκορδάτος, τοῦ ἀξίζει καὶ στέφανος!

— Μία ἄλλη Ἐφημερὶς ἐφάνη τοῦνομα Ζέφυρος, τῷ δὲ πράγματι *Λίβας*, τὸ πνεῦμα τῆς συστάσεώς της, φαίνεται ὅτι εἶναι διὰ νὰ προσβάλλῃ ἢ νὰ δυσφημήσῃ τὸν Κ. Κοκκῶνην.

Ἐντεῦθεν δὲν ἐξετάζομεν εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως προσβάλλεται ὁ Κ. Κοκκῶνης· τοῦτο μόνον βλέπομεν ὅτι τὰ βέλη ἐκτοξεύονται ἀφανῶς ὑπὸ χειρὸς εὐεργετηθείσης καὶ χειραγωγηθείσης ἄλλο τε τὰ μέγιστα παρὰ τοῦ Κ. Κοκκῶνη, καὶ ἐντεῦθεν ὁ κιβδηλότερος χαρακτῆρ πάντων εἶναι, ὁ τοῦ ἀχαρίστου.

— Ἐξῆλθεν πρὸ δύο ἡδὴ μηνῶν καὶ ὁ β'. τόμος τοῦ Ἐγκωλπίου τοῦ ἱατροῦ Δ. Πύρρου, καὶ πρόκειται ἐτοιμος τῷ θέλοντι εἰς ἀνάγνωσιν· ἡ δὲ ἀξία τῶν 2. τόμων ἀπεφασίσθη παρὰ τοῦ ἐκδότου εἰς Δρ. 12.

ΕΙΔΟΠΟΪΗΣΙΣ.

Παρακαλοῦνται οἱ Κ. Συνδρομηταί μας νὰ μᾶς ἐμβάσωσι τὰς συνδρομάς των· οἱ δὲ διευθνται τῶν Ταχυδρομείων νὰ δεχθῶσιν αὐτάς καὶ νὰ μᾶς τὰς διευθύνωσιν· εἶχαμεν ἐκτεταμένην διατριβὴν κατὰ τῆς ἀδρανεΐας καὶ θελοκακίας τῶν Ταχ. Ἐπιστατῶν, ἀλλ' ἀνεβάλαμεν αὐτὴν χάριν τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ, ὅστις μᾶς ὑπεσχέθη ὅτι θέλει διορθώσει τὰς ἐλλείψεις τῶν ὑπαλλήλων του, — καὶ μάλιστα τοῦ, τῆς Κορινθίας, ὅστις δὲν διεύθυνε μέχρι τοῦδε τὰ φύλλα τακτικῶς εἰς τοὺς Συνδρομητάς μας· τοῦ, τῆς Τριπόλεως, ὅστις λαβὼν τὰ Γραμματεία μας δὲν τὰ ἐπαρουσίασε διὰ νὰ λάβῃ τὴν Συνδρομὴν. — τοῦ Αἰγαίου ὅστις λαβὼν συνδρομάς δὲν μᾶς τὰς διεύθυνε, ἢ μᾶλλον τὰς ἐκαταγράσθη!! — Τῶν Π. Πατρῶν, ὅστις δὲν ἐδέχθη τὰς συνδρομάς. κ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Προβλήματα παθολογίας, ἐφ' ὧν θεμελινοῦται ἡ ἀνάρρωσις τῆς κοινωνίας. — Νομοτελεστικὸν Σύστημα. Σελ. 230. — Συμπέρασμα. Ἡγεμονικοὶ χαρακτῆρες ἐφαρμοζόμενοι εἰς τὴν ἠθικὴν πολιτικὴν. Σελ. 235. — Κυβέρνησις Ἀντιπροσωπικῆ, ἣ ὁ ἥλιος τῆς 25 Μαρτίου τοῦ 1821. — Ὁ Κ. Τισσαμενὸς καὶ ἡ χαρτοσημοκιβδηλοποιία. Σελ. 249. — Ὁ Εὐαγγελισμὸς. Σελ. 251. — Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας. Σελ. 254. — ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἀθήρησι τῆ 20 Μαρτίου. 1841.

Παροράματα. Σελ. 225 πείρας. — 227 ἐκείνας, (στιχ. εἶδε) ἀφουεῖς, διατυμπανιζομένας. — 228 συνετωτέρων. (στιχ. πόντω). — 230 διοργανοῦσιν. — 234. φυσικῶ. τερον. — 256 1,200. — 238 ἄλογον. — ῥῆσιν, εἶδε.

Ὁ Ὑπεύθυνος Π. Δημητρίου.